rozsévač rozsievač

3

marec/březen
2020
ročník 89

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Mít naději bolí

Koho si vezmeš?

Byť slobodná nie je zlyhanie

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

„Mládenci a panny, starí i mladí! Kiež chvália meno Hospodina, lebo len jeho meno je vyvýšené; jeho veleba je nad zemou i nebom“ (Ž 148, 12 – 13).

Vešli do korábu

První adventní neděli (1. 12. 2019) jsme se u nás v Aši radovali s Klárkou a Karlem, kteří se skrze víru a křest připojili k církvi, k našemu sboru. Klárka, zástupce mladé generace, členka mládeže, od dětství v křesťanské rodině a s účasti na sborovém životě. Karel (48), zástupce střední generace, přišel mezi nás před léty a celé roky slyšel volání z kazatelny k rozhodnutí pro Krista. I on stavěl pět roků naši modlitebnu, odvedl mnoho poctivé, těžké práce, ale rozhodnutí opakovaně odkládal. Mnoho času uplynulo a mnoho modliteb zaznělo, než pochopil. Rozhodl se a to je úžasné.

Kázal a křtil br. kazatel Alois Boháček.

Text o stavbě korábu a záchraně v něm založil na textu z 1 Petra 3, 21b – 22.

Kázání neslo název **Úžasný ÚŽAS!**

1. Úžasná VÍRA. Noe nevěděl, jak vypadá záplava. Obrovskou loď ale postavil vírou. Mnoho lidí se mu jistě smálo, ale Noe věřil tomu, co řekl Bůh. Ti, co nevěřili, zahynuli.

2. Úžasná MILOST. Pán Bůh čekal v době Noeho s trestem velmi dlouho. Bůh lidem shovíval. Přišel ale čas, kdy dveře byly zavřeny. Čas milosti skončil. Nejeden člověk svou spásu dodnes odkládá. Někteří se též podílí na práci církve. Dokonce ji i finančně podporují a přitom si myslí, že to církev nějak zařídí. Ne, nezařídí. Ani ten dnešní koráb nemá dvoje dveře. Vejít se dá pouze dveřmi víry v době Boží milosti.

3. Úžasná ZÁCHRANA. Máš problém se křtem po obrácení? Pán si ho přeje. Koráb je předobraz křtu, který nás zachraňuje (říká ap. Petr). Je to poslušnost toho, co Bůh řekl.

4. Úžasná CESTA. Nemějte obavy, co bude následovat po křtu. Jak si poradím na cestě víry? Jak zůstanu čistý v tomto špinavém světě? Koráb neměl kormidlo, řídil ho sám Bůh. Nezapomeňte, že tam u kormidla je váš Pán. Nech řízení tvého života na Něm. A zůstaňte v korábu, nevycházejte z něho, dříve než Bůh dá pokyn.

5. Úžasný CÍL. Kolik lidí nastoupilo do korábu, tolik jich vystoupilo. Nikdo z osmi lidí nezahynul. To je Boží vůle pro vás a pro nás, abychom došli cíle, aby nikdo nezahynul. Pán Bůh vás vede a dovede do cíle, ne dotlačí. Mnoho lidí na cestě k cíli zahyne.

My máme jistotu, kterou tento svět nemá. Já vás vzkřísím v poslední den (Jan 6, 40).

Zachráněno v korábu jenom 8 lidí? Pokřtění jen dva lidé? Ano, úzká je cesta k životu a málokdo ji nalézá (Mt 7, 14). Jsme vděčni za naše dva nové sourozence, kteří půjdou s námi k nebeskému cíli. Vděčni za jejich víru a poslušnost Pánu, vděčni za milosrdenství Boží. Ať nás Duch svatý vede k bohabojnému životu.

Vladislav Dušek

Obsah

Vešli do korábu....2
Prečo zostať slobodný?....3
Rodina podľa Božieho srdca....4
Prečo zostať slobodný?
Mít naději bolí....5
Na celý život....6
Přátelství věřících žen
Úžasná Boží milost....7
Přátelství prozáří život člověka
Prvý rok v Revúcej za nami....8
Koho si vezmeš?....9
Je láska slepá?....10
Tajemství šťastného života
Je to pro mne výsada....11
Vaše operace se ruší....12
Lidé víry jsou vytrvalí....13
Kolportéři (druhá část)
So snami a vierou....14
Jsem příkladem pro jiné?....15
Dokonalé rodiny neexistují
Byť slobodná nie je zlyhanie....16
Je láska namáhavá?
Diár DOT....17
Pozvánka do Ugandy
Belo Paulen odišiel k Pánovi
Chata Komenského v Račkovej doline....18
Správy zo sveta....19
Recenzia
Redakční oznamy a inzerce
J. Rečníková: Posilnené srdce /báseň....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.
Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) +poštovné, prvopředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 3/2020: 7. 2. 2020
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Timotej Hanes

„Prečo zostať slobodný?" Táto otázka rezonuje životom mnohých, obzvlášť mladých kresťanov. Často je silne emocionálne nabitá, neraz v sebe nesie otázky smerovania celého života, či dokonca vlastnej sebahodnoty. Nemôžeme sa teda čudovať, že jednoduché pragmatické dôvody nám nepomôžu túto bytostnú otázku uspokojivo zodpovedať. Hľadáme odpoveď, ktorá by svojou hĺbkou zodpovedala závažnosti otázky. Ak máme zostať slobodní, potrebujeme mať v mysli aj v srdci silné presvedčenie, že to bude stáť za to. Presvedčenie, ktoré ustojí dlhé roky otázok typu: „Kedy sa už konečne oženíš/vydáš?" „Ty si nechceš založiť rodinu?" „Kto sa o teba postará, keď budeš na dôchodku?" „Nevieš, že aj v Božom slove je napísané, že dvom je lepšie ako jednému?" Kde teda hľadať správnu odpoveď na podobné otázky? Niektorí sa môžu celkom ponoriť do modernej environmentálnej ekológie: „Keď nebudem mať rodinu, bude to šetrnejšie pre našu planétu..." Iní nájdu svoju hodnotu v službe: „Ako slobodný sa môžem naplno venovať práci na Pánovom diele." Ako najduchovnejšia by nám asi znela odpoveď ďalších: „Pán Ježiš bol slobodný a pre mňa je cťou Ho v tom napodobňovať." Jeden brat kazateľ však na to odpovedá: „Ježiš Kristus nie je slobodný, Ježiš Kristus je zasnúbený so svojou nevestou, ktorou je Cirkev." Akonáhle ideme do hĺbky Božieho slova, stále viac a viac sa budeme presviedčať, že manželstvo je úžasný Boží dar. Tajomstvo, ktorým nám zjavuje niečo zo samého seba. Je to nádherný obraz Jeho vzťahu k Izraelu, Kristovho vzťahu k Cirkvi a dokonca istým tajomným spôsobom nám dáva nahliadnuť do vzťahov v rámci samotnej Božej Trojice.

Prečo zostať slobodný?

Možno si teraz pomyslíte, že vám týmito slovami so zodpovedaním otázky „prečo zostať slobodný" príliš nepomáham. Skôr naopak, ešte viac podporujem pohľad, že manželstvo je niečo úžasné, po čom by mal každý túžiť. A máte pravdu. Lenže práve v tejto najhlbšej úcte k manželskému zväzku spočíva podľa môjho názoru najlepšia odpoveď na otázku: „Prečo zostať slobodný?"

„On musí rásť a ja sa musím umenšovať" (J 3, 29 – 30).

Pretože manželstvo je nádherné. A vrcholom všetkých bude manželstvo Baránka s Jeho nevestou. Práve očakávanie naň je odpoveďou na otázky o zmysle a hodnote života v slobode.
Slobodný kresťan sa nesmie nechať ovplyvniť moderným cynickým pohľadom na manželstvo. Naopak, mal by sa ním nadchnúť ešte viac. Kým zadaní túžia tento zväzok Baránka a Cirkvi zobrazovať svojím vzťahom v manželstve, slobodní môžu celý svoj život venovať sústredeniu sa na svadbu, ktorá sa blíži. Hovoriť spolu s Jánom Krstiteľom: „Kto má nevestu, je ženích. Ženíchov priateľ, ktorý stojí a počúva ho, sa veľmi raduje zo ženíchovho hlasu. Tá moja radosť je úplná. On musí rásť a ja sa musím umenšovať" (J 3, 29 – 30). Podobný postoj opísal vo svojom živote aj apoštol Pavel: „Veď horlím za vás Božou horlivosťou a zasnúbil som vás jednému mužovi, aby som vás predviedol Kristovi ako čistú pannu" (2 Kor 11, 2).
Zostať slobodný neznamená byť vylúčený z hlbokého, nádherného tajomstva s názvom „manželstvo". Znamená to vnímať, že to, čo zažívajú zadaní tu na zemi, je len predobrazom niečoho oveľa hlbšieho, čo nás čaká po druhom príchode Pána Ježiša Krista. Znamená to uvedomovať si, že táto nádherná chvíľa sa blíži a že sa oplatí byť kvôli nej ochotný vzdať sa akýchkoľvek svojich predstáv a túžob pre svoj život. Žiť naplno pre ten okamih, keď Ho uvidíme tvárou v tvár a posadíme sa s Ním k svadobnému stolu.
„A Duch i nevesta hovoria: ‚Príď!' A ten, kto počúva, nech povie: ‚Príď!'" (Zj 22, 17)

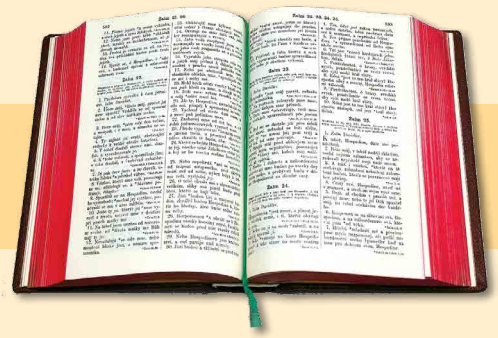

Rodina podľa Božieho srdca

Prečo zostať slobodný?

Starozákonný text:

„Mládenci a panny, starí i mladí! Kiež chvália meno Hospodina, lebo len jeho meno je vyvýšené; jeho veleba je nad zemou i nebom“ (Ž 148, 12 – 13).

Starozákonní text:

„Jinoši i panny, starci i mladí. Ať chválí Hospodinovo jméno, protože jeho jméno je vyvýšené“ (Ž 148, 12–13).

Novozákonný text:

„Každý však nech žije tak, ako mu určil Pán, a podľa toho, ako ho povolal Boh. Chcem však, aby ste boli bez starostí. Neženatý sa stará o Pánove veci, ako by sa zapáčil Pánovi. Ale ženatý sa stará o veci sveta, ako by sa páčil žene, a je rozpoltený. Nevydatá žena a panna sa stará o Pánove veci, aby bola svätá telom i duchom. No vydatá sa stará o veci sveta, ako by sa páčila mužovi“ (1Kor 7, 17 a 32 – 34).

Novozákonní text:

„Každý ať žije v tom postavení, které měl od Pána, když ho povolal k víře. Já bych však chtěl, abyste neměli starosti. Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu. Ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen. Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o věci světa, jak by se zalíbila muži“ (1Kor 7, 17 a 32–34).

Nemusíš byť osamelý, keď si aj práve sám. Ja, tvoj nebeský Otec, som pri Tebe. V Ježišovi, mojom Synovi, môžeš mať Priateľa, ktorý sľúbil, že bude s tebou, každý deň až do konca tvojho života alebo do skončenia sveta. Máš výhodu, že môžeš nerušene byť osamote len so mnou, bez prítomnosti iných ľudí a môžeme byť spolu a rozprávať sa tak často, ako chceš, len my dvaja, ty a Ja. Nemusíš podliehať pocitom sebaľútosti, že nemáš manžela/manželku a vlastné deti. Nemusíš sa kŕčovito snažiť niekoho si nájsť, ani sa umárať spomienkami na neúspešné pokusy v minulosti. Ja som Darcom dobrej ženy a muža, ale pre teba mám možno iné dary, alebo ešte nenastal správny čas. Môžeš mi dôverovať. Ja, tvoj milujúci Otec, mám s Tvojím životom ten najlepší plán. Ostaň otvorený, ak sa rozhodnem urobiť v tvojom živote zmenu. Viem, že okrem mňa potrebuješ zažívať úzky kontakt a vzťahy s inými ľuďmi. Preto ti dávam spoločenstvo tvojich bratov a sestier v cirkvi (zbore), kde patríš. To je tvoja aj moja širšia rodina. Buduj vzťahy, ži naplno v tejto našej spoločnej rodine. Môžeš v nej rozdávať aj prijímať lásku, povzbudenie, napomenutie a dávať a prijímať pomoc. Máš čas sa venovať ľuďom v nej. To bude tvoja skutočná rodina aj na večnosti.

Nie si menejcenný len pre to, že nemáš rodinu. Možno si kvôli tomu terčom necitlivých poznámok alebo aj posmechu. Znášaj to trpezlivo, veď ja som pre teba vytrpel oveľa viac, a odpusť tým, ktorí to vedome alebo nevedome robia. Ak si sa vedome rozhodol ostať kvôli mne sám, vybral si si tú lepšiu cestu. Môžeš spolu so mnou objavovať, čo to znamená byť skutočne „slobodný“ a žiť na moju slávu aj bez životného partnera a detí.

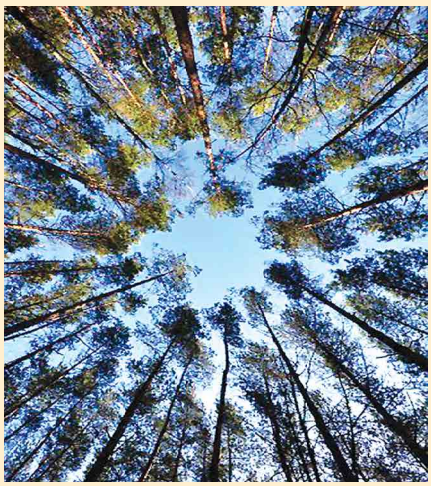

Dokážem prijať možnosť, že Božím plánom pre môj život je, aby som zostal slobodný/á? Vyčítam Bohu, prečo som ostal sám? Prijímam ľudí v cirkevnom zbore ako moju širšiu rodinu? Dôverujem Bohu, že Jeho plán s mojím životom je ten najlepší? Snažím sa žiť pre Boha naplno v stave, v akom som? Som otvorený zmenám, ak sa Pán rozhodne dať mi ženu/muža?

Mít naději bolí

Věci často nemají vyústění, jaké bychom si přáli. Obvykle tak nebývá moc velká naděje, že se věci budou vyvíjet dobře. Mít naději bolí, v naději je vždycky skrytá nejistota. Je těžké vyrovnat se s nejistotou, žít se smutkem, starostmi a lítostí. K rozhodnutí zůstat svobodný mohou člověka přivést různé životní situace, do nichž se během svého života dostane. Nevím, jestli je to tak, že by takové rozhodnutí člověk učinil v mládí a trval na něm po celý život.

Položili jsme několik otázek br. kazateli Jánovi Szőllősovi:

Mohu se zeptat, jaký je tvůj životní příběh?

Neurobil som vedomé rozhodnutie v mladosti, že ostanem slobodný, ani si nemyslím, že mám dar celibátu, teda dar ostať slobodný. Pokiaľ si spomínam, len som rozmýšľal nad tým, že oženiť sa by bolo dobré až po skončení vysokej školy a vojenskej služby. Hovoril som si, že môj otec sa ženil, keď mal takmer tridsaťjeden rokov a že dovtedy mám aj ja čas. To boli moje predstavy o založení rodiny.

Odvíjí se tvůj život podle tvých očekávání od doby, kdy jsi uvěřil v Pána Ježíše Krista?

Moje očakávania sa zmenili, keď som uveril v Pána Ježiša, a vlastne stále sa menia. Počas štúdia geografie na vysokej škole som prirodzene očakával, že budem po skončení školy pracovať ako vedecký pracovník a „zašitý" v kabinete budem písať vedecké štúdie, založím si rodinu a budem žiť ako každý obyčajný človek. Predpokladal som, že budem slúžiť nejakou formou aj v cirkvi ako laik.

Veľa sa zmenilo nežnou revolúciou v roku 1989, čo bolo ešte na začiatku môjho pracovného života. Otvorili sa netušené možnosti. Vnímal som však, že ma Pán volá do služby, tak som začal študovať teológiu. Najprv som nechcel byť kazateľom, ale Pán to tak riadil, že po skončení štúdia teológie som sa ním stal.

To ovplyvnilo aj moje uvažovanie o založení rodiny. Vedel som, že v našich baptistických zborových štruktúrach je lepšie, ak má kazateľ manželku. Má dôležitú pozíciu spoluslužobníčky na Božom diele. Bez jej všestrannej podpory a pomoci nemôže kazateľ dobre konať svoju službu. Ak ju nemá, potom je lepšie nemať ženu. Preto som si hovoril, že je dobré, že som sa neoženil ešte predtým, než som sa stal kazateľom. Tým sa však z môjho pohľadu aj zúžil výber. Urobil som aj niekoľko neúspešných pokusov o nadviazanie vzťahu. Dievčatá, ktoré som oslovil, ma väčšinou vnímali „len" ako dobrého priateľa a kazateľa a nevedeli si predstaviť hlbší vzťah. Modlil som sa, aby mi Pán daroval dobrú ženu, ale zároveň som vnímal aj možnosť, že sa môže rozhodnúť nedať mi žiadnu.

Jak se vyrovnáváš se samotou a jak řešíš svoje problémy?

Počas služby v zbore ako kazateľ, keď som bol v neustálom kontakte s ľuďmi, som si väčšinou chvíle samoty užíval. Samota mi zatiaľ nevadí. Možno to vyznie ako fráza, ale je to realita, že s Pánom človek nie je sám. Samozrejme sa vyskytnú chvíľky, keď sa človek cíti osamelý. Snažím sa ten pocit zahnať nejakou činnosťou alebo modlitbou, ktorá je veľkou pomocou aj pri riešení problémov. Učím sa hovoriť o svojich problémoch s blízkymi ľuďmi, a keď nie je tá možnosť, tak si píšem do „občasníka" to, čo prežívam. Najťažší boj so samotou sa pre mňa, a asi aj pre mnohých iných, ktorí sú *single*, transformuje do zápasu o sexuálnu čistotu v jej rôznych aspektoch. Čoho sa trochu obávam a rád by som sa tomu vyhol, je samota v starobe.

...pripomínam si, čo všetko som už od Pána dostal a aké skutky On už vykonal v mojom živote.

Máš nějaké východisko ze situace, když propadáš lítosti?

V prvom rade sa snažím neprepadnúť tomu, aby som sa ľutoval. Mal som aj také chvíle, najčastejšie v prvých dňoch po ďalšom neúspešnom pokuse nadviazať vzťah so ženou. Zistil som, že sebaľútosť nevedie k žiadnemu dobrému výsledku. Pán Boh mi dáva tak veľa dobrého, že sa nemám prečo ľutovať. Vo chvíľach, keď ma pokúša sebaľútosť, si pripomínam, čo všetko som už od Pána dostal a aké skutky On už vykonal v mojom živote.

Jak se vyrovnáváš s bolestí?

To neviem opísať. Proste každá bolesť potrebuje čas, aby odznela. Nerád prejavujem bolesť a aj iné pocity verejne. Preto sa v ťažkých chvíľach najradšej utiahnem do samoty a modlím sa, niekedy aj kričím na Boha. Pripúšťam, že môže pomôcť zdôveriť sa s bolesťou inému blízkemu človeku, ak máme komu.

Co je základním prvkem stability tvého života?

Rád by som bol, aby môj život nebol ustrnutý, stabilný v zlom zmysle, ale aby som ostal otvorený zmenám, ktoré Pán dá. Tú pravú stabilitu alebo istotu mi skutočne dáva vzťah s Pánom, Božie Slovo, modlitba, dôvera, že Boh má s mojím životom dobrý plán s nádherným vyústením do večného života v nebi.

Mohou tvoje pochybnosti existovat společně s vírou? A jak?

Pochybnosti a viera sú, myslím si, nerozlučne spojené – možno ako dve strany jednej mince. Bez pochybnosti nie je dôvod na vieru. Vierou potom zvládam, víťazím nad pochybnosťami. Niekedy to trvá dlho a niekedy sú pochybnosti väčšie ako viera. Vtedy sa modlím podobne ako ten človek v evanjeliách: „Pane, verím, ale pomôž mojej nedôvere." Je lepšie, keď mám pochybnosti o sebe a svojich schopnostiach zvládať situáciu, ale verím Bohu, že On ma posilní a dá východisko, ako keď verím sebe a mám pochybnosti o Bohu. Dá sa to aplikovať aj na otázku, či ostať slobodný, alebo žiť v manželstve. Verím, že Božie zámery so mnou sú tie najlepšie, ale pochybujem o svojich túžbach, či sú v súlade s Božími zámermi. Preto sa môžem modliť a veriť, že mi Boh môže dať manželku, a zároveň pochybovať, či mi ju dá, a nechať otvorenú aj možnosť, že to nie je Jeho zámer so mnou.

Mohou být těžkosti a trápení zdrojem inspirace? V čem u tebe konkrétně?

Nie je to biblický citát, ale páči sa mi výrok: „Čo ma nezabije, to ma posilní." Utrpenie a ťažkosti sú určite zdrojom inšpirácie. Veď aj samotné Božie slovo hovorí na viacerých miestach, ako prežité utrpenie, ak je správne spracované, môže priniesť dobré ovocie v živote človeka. Samotný Pán Ježiš nám cez svoje nesmierne utrpenie vydobyl záchranu, spasenie. Inšpirujúce je pre mňa najmä to, keď vidím, ako Boh používa a premieňa utrpenie, ktoré

si väčšinou spôsobím ja sám, alebo iní ľudia svojím hriešnym konaním, na niečo dobré, pozitívne a napĺňa tak svoje zasľúbenie z Rim 8: „A tým, ktorí veria v Jeho meno, všetky veci pôsobia na dobré.“

Máš nějaké vysněné místo setkání s Pánem Ježíšem Kristem?

Nemyslím si, že by mohlo byť lepšie miesto na stretnutie s Pánom Ježišom ako nebeský domov, kde mi pripravuje miesto. Predstavujem si, ako ma tam uvádza, a najlepšie je, že viem, že to bude krajšie než akékoľvek moje sny či predstavy.

Proč zůstat svobodný?

Najjednoduchšia odpoveď je, že Božie Slovo túto možnosť pripúšťa, a dokonca z hľadiska služby na poli Božieho kráľovstva ju považuje za lepšiu voľbu. Pre toho, kto rozpoznal, že má dar žiť ako slobodný, je to prirodzená voľba. Myslím si, že služba na Božom diele je podľa Písma jediný legitímny dôvod, prečo môže muž alebo žena zostať slobodní a nezaložiť si rodinu. Ale aj zo zdravotných dôvodov by niektorí ľudia mali zostať slobodní. Niektorí ľudia majú egoistické dôvody, nechcú byť nikým a ničím obmedzovaní. Veľká skupina ľudí ostáva slobodnými jednoducho z dôvodu, že sa im nepodarilo nadviazať vzťah, ktorý by vyústil do manželstva. Dnes asi najväčšia skupina ľudí ostáva formálne slobodnými, ale žijú v nemanželskom partnerskom vzťahu.

Aj pri rozhodovaní, či vstúpiť do manželstva alebo ostať slobodný, je najdôležitejšie rozpoznať Božiu vôľu a konať podľa nej.

Som presvedčený, že Božie slovo nás vyzýva, aby sme žili naplno pre Pána v tom stave, v akom sme, či už slobodný alebo ženatý/vydatá, mladý, či v pokročilejšom veku, zdravý či chorý. Snažím sa preto žiť naplno aj ako slobodný a využívať možnosti, ktoré mi tento stav poskytuje na službu na Božom diele. Som však otvorený aj možnosti, že Pán to môže zmeniť.

Rozhovor vedla Marie Horáčková

Na celý život...

Povedali si „áno“...
povedali si „na celý život chceme byť spolu,
kým nás smrť nerozdelí –
neopustím Ťa, ani v šťastí, ani v nešťastí,
ani v akomkoľvek nedostatku“.

Krásne... naozaj je to krásne.
Veď je to prejav citu lásky,
tej mocnej čarodejky – lásky.

Potom neskôr, keď zaľúbenosť pominie,
prídu starosti i pokušenia tohto sveta
a hriešna túžba po nich,
príde aj trápenie, bolesti, slzy...

A často nieto sily bojovať.
Tak radšej to vzdáme, veď čože...
život ide ďalej.
Prepáč, Pane Bože, veď je to teraz bežná vec.

Že prečo sa to stáva?
No lebo tam chýba Láska.
Božia Láska, s veľkým „L“.

Tá, ktorej bol v srdciach nedostatok.
Tá, ktorá nikdy nepominie.
Tá, ktorá je bez podmienok.
Tá, ktorá nie je sebecká, ktorá je trpezlivá,
ktorá všetko znáša, všetko pretrpí.

Lebo povraz JA-TY-BOH sa tak ľahko
neroztrhne.
Lebo je tam Všemohúci, milujúci BOH.
A ON je Láska.

Elena Böhmerová

Přátelství věřících žen

„Kamkoliv půjdeš, půjdu...“ (Rt 1, 16).

Silné a vřelé ženské přátelství je jedinečným Božím darem. Ženy však také jedna druhou umějí hluboce zranit. Jaký je Boží plán pro přátelství mezi ženami? Jak máme naplnit touhu po blízké přítelkyni, kterou do nás Bůh vložil? A kde najít příklad pro budování zdravého a pevného vztahu, který nás nebude srážet, ale posilovat? Na biblických příkladech přátelství ukazuje, jak se nechat do přátelství vést Bohem, jak být v přátelství vytrvalé, jak se v něm učit novým věcem, jak se přátelit s ženami, které procházejí

zkouškami, nebo jak se vyvarovat nezdravé citové závislosti.

Pro ženu není jednoduché najít si dobrou a věrnou přítelkyni, na niž se může naprosto spolehnout. Ty nejlepší příklady můžeme čerpat z Bible. V Božím plánu je, aby ženy spolu udržovaly přátelské vztahy a mezi nimi našly takovou přítelkyni, které by mohly svěřit i svá trápení, spolu se modlily a prosily Pána Ježíše o řešení různých situací. Bible také říká, že starší ženy mají pomáhat mladým ženám, které vstoupily do manželství. Ale v Bibli také čteme, jak mladé ženy pomáhají těm starším.

Jedním z mnoha biblických příkladů věrného přátelství žen je Noemi a Rút.

Noemi žila se svým manželem a dvěma syny v judském Betlémě. Na zemi přišla bída, a tak se celá rodina odstěhovala do Moábské země. Tam však manžel Noemi zemřel. Jejich synové si vzali za ženy Moábky, ale také oni zemřeli. Noemi zůstala se svými snachami sama. Dozvěděla se, že Judsku Hospodin žehná, a tak se přichystala se svými snachami k návratu. Po cestě domů Noemi svoje snachy vybídla, aby se každá vrátila do svého domu. Snachy ji měly velice rády, plakaly, ale nakonec se jedna z nich rozhodla vrátit zpět do Moábské země. Druhá snacha Rút však řekla Noemi šokující slova: „Nenaléhej na mne, abych tě opustila a vrátila se od tebe. Kamkoliv půjdeš, půjdu, kdekoliv zůstaneš, zůstanu, Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce. Rozdělí nás od sebe jen smrt“ (Rt 1, 16 – 17).

Zvláštní, slyšet takové vyznání od Moábky. Noemi byla pravděpodobně překvapená, když zjistila, že Rút od ní odmítá odejít, že se rozhodla pomáhat jí v jejích životních útrapách. A Rút nevěděla, do jakého prostředí jde a jestli ji tamní lidé vůbec přijmou. Věděla však o Hospodinu, protože se na Něj odvolávala.

Vykročila tedy do neznáma, ale zároveň se rozhodla vyjít směrem k Pánu Bohu s upřímným srdcem. To Hospodin dobře viděl a připravil jí požehnanou cestu životem. Takové přátelství dvou žen však nelze naplánovat s motivací zisku. Pán Bůh se dívá na srdce člověka. Tuto pravdu musíme mít na paměti.

Marie Horáčková

„On ví, že jsme jen stvoření. Pamatujte, že jsme prach“ (Ž 103, 14).

Úžasná Boží milost

Tvá selhání nejsou pro Boha žádným překvapením. Počítá s nimi. Ví, z čeho jsme stvořeni; stvořil nás přece On sám.
Bible říká: *„On ví, že jsme jen stvoření. Pamatujte, že jsme prach“ (Ž 103, 14).*
Bůh nás nepřestane mít rád kvůli tomu, že jsme něco zpackali. Ústředním poselstvím Bible je, že *tě Bůh má rád nikoli proto, z čeho jsi udělán, nýbrž kvůli tomu, kdo je On a co udělal.* Udělal tě. Miluje tě. Všechno je v pořádku. Nemůžeš způsobit, že tě Bůh bude milovat méně. Miluje tě právě tolik tehdy, když máš špatné dny, jako když prožíváš dny dobré. Jeho láska se neodvozuje od tvé výkonnosti.
Bible má pro to zvláštní výraz: ***milost.***
A ta je naprosto úžasná. Bůh se na tebe dívá a říká: „Rozhodl jsem se, že tě budu milovat. A ty mi v tom nemůžeš zabránit.“ A Jeho láska k nám se nevytratí, i když se třeba až směšně znemožníme. Je to vážně úžasná milost. Stačí, aby sis tu Jeho milost uvědomil a hned v tobě při vzpomínce na tvá selhání může nastoupit pohoda – a odvaha riskovat dál.
Třeba jsi o odpuštění jedné a téže věci už Boha žádal mnohokrát. Možná nemáš jistotu, zda si tu Jeho lásku a milost zasloužíš (v tomhle se můžeš ubezpečit rovnou: nezasloužíš). A jsi přesvědčen, že Boha už to tvé věčné úsilí unavilo: neunavilo. Rozhovor s tebou Boha nikdy neunaví. Nikdy není příliš zaneprázdněn. Ať k němu přijdeš s prosbou o odpuštění sebečastěji, bude tě očekávat s otevřenou náručí. Třeba byla u vás doma, když jsi vyrůstal, normou láska vázaná na podmínky. City rodičů vůči tobě se zakládaly na tom, jak jsi byl úspěšný ve studiu, ve sportu nebo ve společnosti. A když jsi v některé z těchto oblastí selhal, vnímal jsi, že vaši ve své lásce k tobě ochladli... Můžeš si dopřát uvolnění – Bůh s tebou takhle nejedná. Bible říká: **„(Bůh) vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž“ (Kol 2, 14).**

Život křesťana není bez chyb, může však být svobodný od viny. Bůh má pro tvá selhání pochopení a má tě rád navzdory těmto selháním. Taková je ta úžasná Boží láska!

Rick Warren

Přátelství prozáří život člověka

„Hospodin je navěky svědkem mezi mnou a tebou“ (1 S 20, 23).
Předpokladem dobrého přátelství je, že mu mohu říct všechno, aniž bych vážil každé slovo.
V roce 2001 vydalo Karmelitánské nakladatelství knihu Anselma Grűna s názvem „Přátelství“.
V ní autor píše: „Přátelství je jako slunce, které prozáří život člověka. Tak je poznal jeden římský filozof. Řekl: Kdo odstraňuje ze života přátelství, odnímá vesmíru slunce. Bez přátelství se stává život ponurým a neradostným. Lidé bez přátel trpí mnohem více ranami osudu a krizemi. Nedokáží totiž překonat zážitek hlubokého utrpení. Právě v něm se osvědčuje přítel. Kdo tehdy stojí věrně po boku, prokazuje se jako přítel. Spolehlivého přítele poznáš v nebezpečí.“ Nejlepší terapeut v osamění a ublížení je Pán Ježíš a také přítel (pozn. redakce). Johann Wolfgang von Goethe k tomu poznamenal: „V srdci přítele zas a zas ozvěnou tiší se bolesti tón.“ Přítel není rádce. Stojí prostě u mne a při mně. Vyslechne mě, aniž by hodnotil, co říkám. Mohu před ním vyslovit, co cítím, nemusím se stále kontrolovat. Vím, že je to u něj dobře uloženo. Příteli mohu říct všechno, aniž bych vážil každé slovo. Když mu svěřím, co mě tíží a rmoutí, bolest zmizí. Je mi lehčeji u srdce.
Sama bída je pro biblické mudrce testem opravdového přítele. V knize Sírachovce čteme: „Jiný ti bývá u stolu společníkem, ale nevytrvá, až budeš v soužení. Dokud ti bude dobře, bude tvým druhým já. Stihne-li tě však ponížení, obrátí se proti tobě a víckrát ho už neuvidíš“ (Sir 6, 10–12). Teprve soužení prověří pravé přátelství. Skutečný přítel stojí trpícímu věrně po boku. Provází ho všemi těžkostmi a zoufalstvím. Právě o takovém i mluví Sírach: „Věrný přítel je pevná ochrana; kdo ho našel, nalezl poklad. Věrný přítel je k nezaplacení, ničím nelze vyvážit jeho cenu“ (Sir 6,14). Přítel je jako bezpečný stan, který se prostírá nade mnou. V tom stanu mohu bydlet; jsem v něm v bezpečí, chráněn před prudkým sluncem i nočním chladem. Tolik kniha „Přítel“.

Dodávám, že tím nejbezpečnějším stanem, v němž mohu v bezpečí a bez obav bydlet, je Pán Ježíš Kristus. O tom, že věrný přítel je k nezaplacení a může zachránit i život, čteme v Bibli, v první knize Samuelově, v 18. kapitole. Příběh se odehrává v době kralování krále Saula.
Ten k sobě povolává Davida, syna Jišaje Betlémského, po jeho vítězství nad Goliášem. Saul již nedovolil Davidovi vrátit se domů. U Saula se David seznámil se Saulovým synem Jónatanem. V první knize Samuelově, v kapitole 18, ve verši 3 čteme: „A Jónatan uzavřel s Davidem smlouvu, neboť ho miloval jako sám sebe. Jónatan svlékl plášť, který měl na sobě, a dal jej Davidovi, též své odění i s mečem, lukem a opaskem. A David podnikal výpravy, a kamkoliv ho Saul poslal, měl úspěch.“ Ale když se David vracel z vítězného tažení, ženy prozpěvovaly: Saul pobil své tisíce, ale David desetitisíce. Saul se velice rozzlobil. Taková slova se mu nelíbila. Saula se zmocňoval zlý duch a on běsnil jako posedlý. Když přišel David s loutnou a hrál, aby jej upokojil, Saul po něm mrštil kopím, ale David včas uhnul. Od té chvíle začal Saul Davida pronásledovat a usilovat mu o život.
Jónatan, syn Saula, se v Davidově životě osvědčil jako věrný přítel. Snažil se u svého otce Saula vyjednávat pro Davida milost, ale Saul byl posedlý svou zlobou a hodlal Davida usmrtit. V ten den ochránil Jónatan Davida před jistou smrtí. Ještě jednou se dle dohody sešli, aby se rozloučili slovy: ***„Hospodin je navěky svědkem mezi mnou a tebou“ (1 S 20, 23).*** Po smrti Saula se David stal králem a dodržel slib, který dal při loučení s Jónatanem. Po smrti Jónatana se zastal jeho rodiny. David byl muž přímý, statečný a věrný přítel pro druhého.

Marie Horáčková

Prvý rok v Revúcej za nami...

Prvá časť

Tak a oficiálne sme v Revúcej viac ako rok. Veľa sa toho stalo, veľa sa zmenilo. Nadšenie, entuziazmus, ružové okuliare – tieto pocity sa pomaly, ale určite menia na triezvejšie postoje v našich životoch. Do popredia sa začínajú tlačiť problémy, konflikty, posudzovanie, frustrácia, obavy, strach, pokušenie zabaliť to a odísť, niekedy je celý svet zaujímavejší a lákavejší ako Revúca, kalkulujeme a počítame, uvedomujeme si, čo strácame, a každý deň sa presviedčame, že naše straty stoja za to. Cvičíme svoje mysle, učíme sa žiť tu a teraz, nepozerať sa, čo je okolo nás, cvičíme vôľu, ktorá nás tu drží, učíme sa byť služobníkmi, učíme sa nepozerať na to, čo strácame, ale na to, čo sme získali. Najviac sa však učíme nežiť pre seba, žijeme proti logike a pravidlám dnešnej doby, každý deň popierame trend žiť komfortný život pre seba samého. Učíme sa stavať na prvé miesto kráľovstvo Božie a dúfame (v lepšie dni veríme), že všetko ostatné nám bude pridané. Výpovede jednotlivých členov vám však poskytnú najlepší obraz o tom, ako sa v stratenej doline uprostred Slovenska máme. Spoločné však majú to, že sme tu našli svoj domov a spoločnú rodinu – takú veľkú, ako je tím sám. Pri prekonávaní prekážok sme našli lásku, priateľstvá a svoje lepšie ja.

Richard a Tánička Nagypálovci

Rok v Revúcej sa do nášho života zapíše ako výnimočný po všetkých stránkach. Prerábanie bytov, nové prostredie, tím, rozhovory, modlitby, obedy, hry a prvé akcie... Ľudia, s ktorými máme tú česť byť v tíme, nám hlboko prirástli k srdcu. Akákoľvek budúcnosť čaká našu rodinu, sme presvedčení, že prísť do Revúcej bola poslušnosť na Božie volanie. Počas prvého roka v Revúcej sa nám narodila druhá dcérka. Učíme sa životu mladej rodiny v malom meste. Naša domácnosť je plná porozkladaných notebookov a kníh, plná detského plaču a hračiek. Uvedomujeme si, že chvíľa pre vzájomný rozhovor je vzácnosť.
Učíme sa investovať energiu do dôležitých vecí a neriešiť nepodstatnosti. Takmer ani nevieme, čo sme robili, keď sme nemali deti. Za obe sme veľmi vďační a obe nás učia veľa o nás aj o Bohu.
Učíme sa, ako žiť v tomto svete, ktorý má na nás nároky, vo svete preplnenom očakávaniami a ako v ňom byť svetlom. Nevedeli sme, že maminka na materskej musí vedieť perfektne plánovať čas, že musí predvídať mnoho krokov dopredu, že plán B mať nestačí, je potrebný plán C aj plán Z. Že vychystanie sa na prechádzku sa môže stať celodennou záležitosťou. Nevedeli sme, že byť zakladateľom nového zboru znamená byť často v aute, často telefonovať a neustále byť akoby na pódiu. Zvyknúť si na to, že ste neustále analyzovaní, hodnotení, kritizovaní – svetom, že nie sme dosť tolerantní, cirkvou, že sme príliš tolerantní. Svetom, že hovoríme o Ježišovi príliš veľa, a cirkvou, že o ňom hovoríme málo. Znamená to učiť sa počúvať kritiku s otvorenou mysľou. Brať ju vážne, ale nie príliš vážne. Uvedomujeme si, že kresťanský život nie je o konferenciách, ale o skrytých každodennostiach. Je to o malých veciach. Ako povedala Matka Tereza, byť verný v malých veciach, lebo v nich tkvie naša sila. Revúca sa pre nás stala domovom, miestom, kde snívame o tom, čo by mohlo niekedy byť. S vďakou sa obzeráme späť a ďakujeme dobrému Bohu za možnosť slúžiť. Pane, daj nám múdrosť vedieť, kam kráčať ďalej, a odvahu tam vykročiť.

Peter a Ráchel Orvošovci

Peťo bol bývalý kazateľ a žili sme v Bratislave, kde som študovala na vysokej škole. Keď sa blížil koniec môjho štúdia, pýtali sme sa, čo ďalej. Ostať bývať v Bratislave, alebo ísť inde. Kam? Chceli sme viac, ako si naplánovať krásny život a žiť ho. Chceli sme žiť v centre Božej vôle a robiť presne to, na čo nás Boh chce použiť. Postupne, cez rôzne nadprirodzené udalosti nám ukázal, že miesto, kde nás chce mať, je Revúca. Presťahovať sa z hlavného mesta do zabudnutej časti Slovenska, odkiaľ každý uteká a kde je vysoká nezamestnanosť, si žiadalo našu odvahu a vieru, že Boh sa postará. Zo všetkých pohľadov okrem nebeskej perspektívy naše rozhodnutie nedávalo zmysel. Veľa sme stratili, ale neporovnateľne viac získali. Napriek tomu sme mali a dodnes máme neopísateľný pokoj v rozhodnutí, ktoré sme urobili. Považujeme to za najlepšie rozhodnutie, aké sme kedy mohli urobiť. Byť povolaný Bohom je výsada. Je výsada, môcť byť súčasťou takejto veľkej veci. Posúva nás to bližšie k Bohu, formuje a prehlbuje vzťah s ním a učí nás, premieňa za pochodu na svojich bojovníkov. Miesto a služba na nás vytvárajú pozitívny tlak, ktorý nás mení a posúva dopredu rýchlejšie, ako kedykoľvek predtým. Pomaly, ale isto sa menia naše priority a miera ochoty sa obetovať pre Božie veci. Nachádzame radosť zo života v komunite, ktorá je tmelená spoločným zápasom a cieľom. Niečo také silné, krásne a ťažké zároveň som ešte nezažila. A hoci má Revúca veľa nedostatkov, žije sa nám tu krásne. Sme obklopení krásnou prírodou, pokojom a pomalším, jednoduchším životným tempom. Po uponáhľanej Bratislave nás to uzdravuje a pomáha nám žiť inak – tak, ako sme nakoniec vždy chceli.

Viktor a Miriam Valentíniovci

V Revúcej sme takmer rok. Dlhý rok, plný rozhodnutí, nečakaných situácií a nových kamarátstiev. Dalo sa to predpokladať? Možno. Vedeli sme si to naozaj predstaviť? Určite nie. Ale nie je to zlá vec. Vedeli sme, že v tom nie sme sami. Pán Boh nás neušetril pred rôznymi skúškami, možno aj preto, aby nás preskúšal, či to myslíme s tou Revúcou vážne. A tak máme za sebou relatívne ťažký rok. Nečakane sme sa museli sťahovať, našťastie, iba z jednej ulice na druhú. A teraz už aj, vďaka Bohu, do svojho vlastného bytíku. Nasledoval rad osobných, ale aj spoločných bojov. Bola to cesta brutálnej dôvery medzi nami a medzi Bohom. Chvíľami to bol ťažký rok a zároveň taký plný krásnych vecí, až to presahuje naše chápanie. Prebýva v nás často neopísateľný *pokoj*. Dennodenne vidíme, že nás Boh naozaj neopúšťa. Myslí to s nami vážne a dáva nám to jasne vidieť. Aj keď sa nám to nezdá úplne vždy. Niekedy to znamená byť ticho a s dôverou čakať na odpovede. Občas sa nájde ešte človek, ktorý sa nás opýta, či je to tak naozaj pre nás lepšie. Ale my nemôžeme pochybovať. Ponúkali sa nám alternatívy pre Revúcu. Krásne možnosti. Ale vieme, že túto chvíľu, tento rok či päť, či už koľkokoľvek, máme byť v tejto dolinke. Milovať ju, žehnať jej a niesť kus Jeho svetla, ktorý do nás s láskou a v milosti vložil. Za relatívne krátky čas, čo tu sme, sme mali možnosť zažiť ozajstnú milujúcu komunitu. Získali sme novú rodinu, nové priateľstvá a oživenú túžbu po zdieľaní všetkého, čo poznáme a zažívame s Bohom ďalej. Cítime

sa oživení, vyzvaní a skúšaní. Ale vidíme, ako nás to formuje. Je to pomalý, ale kvalitný rast. Taký ten do hĺbky, do koreňov. Učíme sa načúvať lepšie Božiemu srdcu. Učiť sa rytmu, ktorým bije, a podľa neho naladiť to svoje vlastné. Učíme sa zjednodušovať svoje životy a byť citlivejší na to, čo je dôležité pre Jeho Kráľovstvo. Pri tom všetkom chceme naďalej zostávať v úžase nad krásou Jeho majestátu, kus ktorého skryl aj do kopcov, ktoré nás obkolesujú. Keď do vecí pozývame Kráľa vesmíru (v skutočnosti máme pocit, že to skôr On pozýva nás), zrazu je všetko dobré. Aj vtedy, keď nie je.
Je to dobré nie ako pocit, ale ako *pravda*. Lebo je v tom nádej aj zasľúbenie. Je v tom zmysel a je v tom život. Ozajstný život.
Sme hlavne zvedaví, čo nás čaká ďalej. Pán Boh je výborným tvorcom a vieme, že Jeho symfónie znejú najlepšie. Chceme vidieť svetlo tohto diela ožiariť aj túto našu dolinku, náš nový domov. Chceme byť premieňaní Jeho láskou a pravdou. A nadovšetko, chceme byť úprimne a autenticky *vďační.*

Pripravila Ráchel Orvošová

Foto V. Malý

Koho si vezmeš?

Mezi mladými lidmi se mluví o různých tématech, možná je to někdy i ze zvědavosti nebo proto, že mladí lidé o tématu manželství rádi mluví a přemýšlejí. Koho si vezmeš?
Zeptala se mě o něco starší přítelkyně z naší mládeže... Nevěděla jsem ve svých necelých patnácti letech, jak odpovědět. Po krátkém mlčení, začala sama. No, víš, já si vezmu tohoto... Potom jmenovala jiná děvčata, která si koho vezme. Nakonec přišlo i na moje jméno a já byla zvědavá, co mi poví. „No, na tebe nikdo nezbyde!" Tenkrát jsme byly ještě děti, ale od té chvíle jsem o tom začala přemýšlet. Její promluva se mi zdála tak velmi tvrdá, bylo mi smutno. Jak to ona může vědět? Ne, nezáleží na tom, co mi řekla. O mojí budoucnosti přece ví jen můj Pán. Byla jsem krátce věřící a ještě velmi mladá, moc málo jsem věděla o tom, co mi i k tomuto tématu radí Bible. Ale věděla jsem přesně slovo z knihy Genesis: Hospodin Bůh také řekl: **„Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou" (Gen 2, 18).**
Jak jsem vyrůstala, často jsem si na tuto její otázku vzpomněla. Při setkání pěveckého sboru Jas, jsme navštívili v Maxově u Jablonce domov pro postižené děti. Tenkrát jsem prožila, co je to opravdu láska k takovýmto lidem. Byly to vlastně děti, některé velké a jiné malé. Měly však společné to, že si byly rovny v myšlení. Mnohé nemohly ani mluvit, používaly krátké skřeky, ale radost uměly projevit všechny. Sloužil jim k tomu hluk a doteky. Byla jsem opravdu překvapená, jak objímaly našeho dirigenta, bratra Miloše Šolce. Ale ještě více jsem byla ve velké bázni, když jsem viděla, jak jim s láskou slouží „řádové sestřičky." Některé byly tak mladé, oslovilo mě to. Nikdy se nechtěly vdávat? Proč se vydaly na tuto životní cestu? Vždyť některé byly v mém věku! S jednou dívkou jsem mluvila a řekla mi, že tím slouží svému Pánu, kterého velmi miluje. Celý život Mu takto s láskou zasvětí. Já byla v údivu. Jak miluji já svého Pána? Se zahanbením jsem si uvědomila, že se jí nemohu v ničem rovnat. Časem jsem si také dovedla představit život ve službě, i když by to bylo pro mne asi těžké. Žádného chlapce jsem však ještě neměla, ale v naději jsem věřila, že se Pán Bůh o mě postará. Jedno jsem však věděla jistě, že bych si nikdy nevzala nevěřícího chlapce. V našem sboru bylo mnoho dívek, které opustily sbor a svého Pána proto, že si vzaly nevěřícího partnera. Tak jsem to nikdy udělat nechtěla. Velmi jsem si přála, abych mohla svůj život žít v Boží lásce. Nechtěla jsem žít v dospělosti sama a věděla jsem přesně, že Bůh se i o mě postará. Tolik jsem milovala děti a moc jsem si je přála. Přesto jsem se ale klonila i k té variantě, že se to může stát. V tom okamžiku jsem si řekla, že tak tedy budu sama. Vezmu si nějaké dítě, které nikdo nechce a budu se o něj s láskou starat. Moje obavy o budoucnost se rozplynuly a já byla velmi šťastná v srdci s Pánem Ježíšem. Později se také o mne v pravý čas postaral. Dal mi chlapce, po kterém jsem jenom v koutku srdce toužila, avšak tuto myšlenku jsem si nechtěla připustit. Myslela jsem, že si jistě vezme někoho jiného. O to větší překvapení pro mne bylo, když mi řekl: Mám tě moc rád. Máme spolu osm dětí. Díky ti, Bože, za Tvoji věrnost a péči.

Dana Jersáková

Ilúzia alebo realita

V pracovni na poličke mám rôzne fotografie, ktoré sú pomerne vysoko nad monitorom, takže pri pohľade na ne musím zdvihnúť zrak. Je medzi nimi fotografia, ktorá vznikla asi pred šiestimi rokmi a je na nej strom v zimnom šate. Raz večer som zapol svetlo a žiarovka nad týmto stromom mi poskytla neuveriteľný pohľad – Mesiac na oblohe. Modrá obloha pohltila objímku žiarovky a rozžiarená mliečna žiarovka vytvorila odrazom v skle imitáciu Mesiaca.
Bez nejakých veľkých úprav sa zrodila iná fotka stromu s mesiacom v zimnej nálade. A pritom som nemusel nikam chodiť. Túto ilúziu som bez vysvetlenia dal posúdiť rôznym ľuďom. Fotka ich zaujala a pritom si ani nevšimli, že nie je reálna.
Práve tento obraz ma priviedol k premýšľaniu nad tým, ako ľahko sa dáme v živote niečím oklamať. Z každej strany na nás útočia reklamy, ako rýchlo zbohatnúť, schudnúť za mesiac, obnoviť si sluch, a mohol by som menovať aj ďalšie ponuky.
Môže to vyzerať veľmi hodnoverne a často je pridaná pozitívna, ale neoverená recenzia rôznych ľudí. Stačí malé zaváhanie a naletíme na podvody, ktoré sľubujú to, čo potrebujeme. Za tým je skrytá snaha ľudí oklamať a obrať o peniaze. Falošné ponuky mávajú aj duchovný rozmer. Diabol je majster vo vytváraní takých ilúzií. Vstupuje medzi nás ako anjel svetla, ale jeho cieľom je búrať a ničiť naše vzťahy s Bohom. On nás neodrádza od viery, ale dokáže navodiť predstavu spokojného kresťanstva.
Nahovára nám: *„Chodíš do zhromaždenia, platíš členské, pravidelne prispievaš do košíčka, podporuješ aktivity zboru, si dobrý kresťan,"* ale zároveň pridáva: *„Nenechaj si hovoriť do svojho súkromia. Nikto, ani Boh nech ti nepredpisuje, ako máš žiť."* Diabol dobre vie, že ak nie si ani horúci, ani studený, ale vlažný, Boh ťa vypľuje zo svojich úst (Zj 3, 16), a tým dosiahne svoj zámer. Inokedy diabol nastaví inú pascu. Podsúva ilúziu duchovnejšieho obecenstva, aby veriaci hľadali iné spoločenstvo, ktoré sa môže javiť ako duchovnejšie, ale napokon ani tam nenachádzajú vzťahy a učenie, ktoré by im vyhovovalo.
Písmo nám dáva návod, ako odhaliť satanovu praktiku. *„Milovaní, neverte každému duchu, ale skúšajte duchov, či sú z Boha, pretože mnohí falošní proroci vyšli do sveta. Božieho Ducha poznáte podľa tohto: každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je z Boha" (1J 4, 1 – 2).*

Vladimír Malý

Je láska slepá?

„Hospodinova láska nepomíjí“ (Pláč 3, 22).

Dříve jsem znala kolem sebe lidi, kteří říkali, že láska je slepá. Možná se tato slova týkala někoho, kdo byl tak zamilován, že neviděl chyby toho druhého. Na začátku vztahu to tak bývá a na dvojici zamilovaných je to vidět. Ale po nějakém čase společného soužití v manželství už jeden na druhém chyby vidí a nastává doba učení žít spolu i s chybami druhého, protože každý nějakou tu chybu má, ať si to přizná nebo ne. Nastává doba těžší pro oba dva manžele a mnohdy situace vypadá jako neřešitelná a může se i zdát, že láska už pominula. Řešení však existuje. Nabízí nový začátek a vstup na cestu s Pánem Ježíšem Kristem, s Jeho pomocí a podporou. Tu každý z nás nutně potřebuje.

Dobrodružství, která manželé na této cestě spolu zažijí, rozhodně přesáhnou všechnu jejich představivost. Tak se to stalo i nám. Začínali jsme jako mnoho jiných párů. Svůj život jsme odevzdali Pánu Ježíši až po pěti letech našeho manželství. V té době jsme už na sobě chyby viděli, ale neuměli jsme je řešit. Byla jsem si dobře vědoma svých chyb a snažila jsem se jich zbavit svými silami. Dovedete si představit, jak mi to asi šlo. Neměli jsme mezi sebou konflikty, ale něco nám chybělo. Neuměla jsem to pojmenovat, ale bylo to, jako bychom viseli a houpali se ve vzduchoprázdnu. Neměli jsme pod sebou žádnou záchrannou síť. Chybělo nám spojovací záchytné lano. Domluvili jsme se s br. kazatelem, že nás bude vyučovat a připravovat ke křtu. Dodnes jsem za ta vyučování velice vděčná. V den křtu jsem pronesla: „Jsem ráda, že jsem uvěřila, nechala se pokřtít a je to hotovo, konec.“ Bratr kazatel mne slyšel a řekl mi: Ne, ne, to je teprve začátek. Říkala jsem si: Jaký začátek? Je jasné, že jsem začala žít s láskou, která nemá konce, ale to jsem si tehdy ještě plně neuvědomovala. Pán Bůh vidí každou maličkost, každou myšlenku, každý problém. Začal nám dobrodružný život. Dostali jsme školu důvěry. Po „Něžné revoluci“ jsme založili malou jídelnu pro veřejnost a po několika letech se nám stalo, že jsme najednou přišli o všechny dobré zákazníky. Spolu s bratrem kazatelem jsme věc předložili pod kříž Pána Ježíše Krista s prosbou o pomoc a vírou v dobrý konec. Bratr kazatel se nejen modlil, ale také konal.

Bible mluví o vdově, která žila sama se svým synkem v době, kdy byla v celé zemi bída. Viděla, že brzy nebudou mít nic k jídlu. Měla poslední zbytek oleje a trochu mouky. V ty dny k ní přišel prorok a požádal ji, jestli by jej mohla u sebe ubytovat a dala mu najíst. Žena, i když viděla svou bídu, přece jej přijala do domu a rozdělila se s ním o poslední jídlo, které se synkem měli. Potom se stalo, že jim oleje ani mouky v domě neubývalo. Řeknete si, že se to stalo dávno a že už to dnes neplatí? Byli byste na omylu. To On nám dal a stále dává náš denní chléb. Pokud otevřeme dveře svého srdce Boží lásce, můžeme zažít tak silnou vlnu lásky, jakou jsme dřív nikdy nepoznali. Ta láska doslova hýbe naším srdcem. Pán Bůh se o nás stále dokonale stará, i o naši obživu. Jak to dělá, nevím, ale slyšela jsem mnoho příběhů věřících lidí, kteří to teď, v tomto století, také zažili. I pro nás to bylo něco neuvěřitelného. A to byl teprve začátek našeho dobrodružství, které nekončí. Pán Bůh vidí naše chyby, viny, hříchy a přesto nás stále miluje. To je ta láska, která nepomíjí.

Marie Horáčková

Tajemství šťastného života

Co vás činí šťastným? Tato otázka byla položena padesáti tisícům respondentů – odpovědi byly následující: Kdybych měl přátele, byl bych šťasten, kdybych měl práci, zamilovanost, úspěch, dobrá finanční situace, vlastní dům nebo byt, krása a atraktivnost, rodičovství - kdybych byl rodičem, manželství - kdybych se vdal, vdala.

Jak vidíte, většina odpovědí se zaměřuje na vnější okolnosti než na vnitřní stav.

Být šťastným, podle toho tedy znamená nacházet se v příznivých okolnostech.

Když se toto stane, budu šťastný, když se dostanu na školu, budu šťasten, když najdu práci budu šťastnější, když budu mít děti, budu šťastný, když děti odejdou z domu, budu šťastný.

Klasická kapitola na hledání štěstí je v Bibli v knize Kazatel 2. kapitola pod názvem (Hledání blažeností).

Šalamoun říká: **Prozkoumal jsem všechno a došel jsem ke třem slepým uličkám: Shromažďování majetku - Kazatel 2, 7–8 Zakoušení radosti - Kazatel 2, 3,10 Dosahování úspěchu - Kazatel 2, 4–6, 9**

Toto jsou věci, které nám zaberou celý život, pokud o ně usilujeme. **Šalamoun říká, že tyto věci měl a přesto mu nepřinesly štěstí.** Myslíme, že shromažďováním majetku se činíme šťastnějšími. Naproti tomu stojí Šalamoun, nejvýznamnější člověk své doby, v jehož bohatství, moudrosti a blahobytu ho nikdo nepředčil. Zkusil v životě vše, co zakusit šlo, aby dosáhl blaženosti, a nakonec konstatoval, že nic z toho ho neučinilo šťastným.

Ve verši 17 to uzavírá slovy: **„Všechno to byla jen honba za větrem.“** Ta populární myšlenka - „kdyby byly lepší okolnosti, byl bych šťastný“ - nefunguje.

Dovolte mi otázku: „Kdybyste vyřešili všechny problémy před tím, než byste se stali šťastnými - byli byste šťastní?“ Kdyby všechny okolnosti musely být v pořádku, nikdy by se to nestalo. **Podle slov Ježíše máme být šťastni tím, že budeme mít k okolnostem správný postoj.**

Otázka toho, jestli jsem nebo nejsem šťastný, nemá být závislá na okolních věcech, ale na tom, co se děje ve mně.

Ježíš říká, že otázka štěstí je otázka správné volby.

Můžeme se rozhodnout mít správné postoje. To, jak jsme teď šťastní, závisí na tom, jak jsme se rozhodli být šťastní. Život je složitý a okolnosti nikdy nebudou dostatečně vyhovující. Okolnosti života nemůžeme ovlivnit, ale svoje postoje k nim ano. Můžeme se rozhodnout mít ty správné postoje.

Víte, jaká je Boží cesta k opravdovému a trvalému štěstí? Mít dobré postoje. V Bibli Mt 5, 3-12 čteme Ježíšovo **Kázání na hoře.** Nacházíme zde osm pozitivních postojů vedoucím k blaženosti, ke štěstí. Uvedu tyto postoje podle překladu „Slovo na cestu“:

- Šťastní jsou ti, kteří si uvědomují, že jsou duchovně chudí - nebo-li ti lidé, kteří si uvědomují, že v životě potřebují Boha
- Šťastní jsou ti, kteří pláčou v zármutku, vždyť Bůh je potěší
- Šťastní jsou ti, kteří pro sebe nic nevymáhají, vždyť jim Bůh dá celou zemi
- Šťastni jsou ti, kteří touží po tom, co je správné, jako žízniví po vodě, vždyť jejich žízeň bude utišena
- Šťastní jsou milosrdní, vždyť Bůh k nim bude také milosrdný
- Šťastni jsou ti, kteří si zachovali čistý pohled na život, vždyť oni uvidí Boha
- Šťastní jsou ti, kteří působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími
- Šťastní jsou ti, kteří mají těžkosti proto, že poslouchají Boha; jim se otevírá Boží svět.

Nick Lica

Je to pro mne výsada

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Když jsme před léty dělali ve Vsetíně službu s mládeží a jednou za měsíc jsme měli setkání mladší a starší mládeže, bylo nás i okolo sedmdesáti, což bylo na poměry české církve docela slušné. Když jsem ale jednou večer po mládeži šel večerním Vsetínem, viděl jsem, kolik mladých lidí vychází z hospod a diskoték. Došlo mi, kolik mladých nezná Pána Boha a Jeho lásku, dobrotu a moudrost. A najednou mi přišla naše mládežnická práce jako zrnko písku v poušti.
V té době jsem dělali i první pokusy o Půlnoční pod širým nebem. Byli jsme nadšeni, přišlo přes tři sta lidí. Kromě toho, že ochutnali vánoční punč a zpívali koledy, slyšeli také dobrou zprávu o tom, že Ježíš Kristus se může narodit i v jejich srdci. Přišlo mi, že to už je trošku více zrnek evangelia. Za pár dní byl Silvestr a tak jsem vyrazil do města, podívat se na ohňostroj. Na místě bylo asi čtyři tisíce lidí. Starosta dal pár minut před odpočtem nového roku prostor nějakému panu faráři, aby řekl duchovní zamyšlení. To mi přišlo neskutečné, taková příležitost! Byl jsem napnutý, co pan farář řekne. Jeho proslov byl velmi krátký. Řekl jen: „Přátelé, tolerance – naše šance, naše šance – tolerance" a pak ten slogan ještě jednou zopakoval. Říkal jsem si, že je to hrozný trouba, že to úplně prošvihl. V tu chvíli jsem měl pocit, že mi Pán Bůh pokládá otázku: „A co bys jim řekl ty, Petře?". „Já, Pane Bože, nic, ale musíš uznat, že ten farář to projel," odtušil jsem.
I na základě této zkušenosti jsem se rozhodl udělat si na biblické škole v Kolíně roční kurz „Úvod do mediálních studií". Ne, nedokázal jsem si představit, že bych někdy pracoval v nějakém časopisu, rádiu nebo televizi. Chtěl jsem se jen naučit srozumitelně předávat evangelium i nevěřícím lidem. Když jsem pak v rámci studia měl přednést před spolužáky své zamyšlení, bylo to pro mě traumatizující. Celý jsem zrudl, zrychlil se mi dech a jako na záchranu jsem čekal na chvíli, kdy se doklopýtám ke konci. Jednou nás na kurzu o médiích vyučovala také Kateřina Hodecová a Lucie Endlicherová z Rádia 7. Bylo to zajímavé a inspirativní, ale nedokázal jsem si představit, že bych se někdy posadil za mikrofon a moderoval nějaký pořad.
Po nějakém čase jsem dostal pozvání do rádia jako host. Čas před pořadem byl pro mě docela adrenalin a intenzivně jsem se modlil. Asi se to podařilo, a tak se stalo, že jsem najednou byl v rádiu hostem tak jednou až dvakrát ročně. V té době mi pár lidí řeklo, že se jim mé kázání líbí, že jsou zajímavá, inspirativní a praktická, ale že skoro žádné není k nalezení na webu. Přemýšlel jsem, zda udělat nějaké audionahrávky nebo natočit nějaká videa. Měl jsem asi pět nápadů a konzultoval jsem je s Lucií Endlicherovou. Jenže ona mi neporadila úplně tak, jak jsem chtěl. Nevybrala nic z možností, které jsem jí předložil, ale navrhla mi, ať dělám pro Rádio 7 a Proglas krátká patnáctiminutová zamyšlení na každý týden. Úplně jsem se na to necítil, ale přišlo mi to zároveň jako velká příležitost, kterou mi dává Pán Bůh do cesty. Po zvážení a modlitbách jsem se rozhodl do toho jít.
První natáčení pořadu *Klika, místo kde uchopíme a otevřeme*, byl porod. Moje manželka říká, ať toto přirovnání nepoužívám, protože já o náročnosti porodu nic nevím. No prostě bylo to tak náročné, že i přesto, že jsem dospělý a docela stabilní člověk, chtěl jsem ze studia utéct a vypnout si na den telefon. Později mě moc bavilo pořady připravovat. Namluvit je, bylo pro mě náročnější, ale časem se to utřepalo. Natáčel jsem s Lucií Endlicherovou a byl jsem vděčný za její svatou trpělivost (někdy mi říkala, že je to nespisovné a já jí na to odpověděl, ať to bere jako regionální vysílání pro Valašsko. Samozřejmě, že pak jsem to opravil).
Pořad Klika jsem tvořil ze tří ingrediencí. Z biblického textu a zamyšlení nad ním, z osobních příběhů ze života a z úkolu na příští týden. V té době jsem měl výbornou zkušenost s tím, že když jsem někoho duchovně doprovázel, dal jsem mu do dalšího setkáním vždy jednoduchý úkol, aby si danou věc, kterou jsme probrali, vyzkoušel. A tak jsem úkoly zakomponoval i do pořadu Klika. Velkým povzbuzením pro mě bylo, když jsem potkal jednoho chlapíka v hypermarketu ve Zlíně nebo neznámou paní na svatbě v Havířově a oba říkali, že poslouchají a taky plní zadané úkoly. Byl jsem trošku v šoku. Uvědomil jsem si, jakým je rádio obrovským nástrojem a že je to velká čest s rádiem spolupracovat a mít možnost předávat věci o Boží lásce, dobrotě a moudrosti.
Za dva roky jsem v pořadu Klika „zrecykloval" – využil – všechna svá dřívější kázání, která jsem měl někde na mládeži nebo ve sboru. Popravdě řečeno, v minulosti jsem byl někdy frustrovaný, že jsem si pracně připravoval kázání, přečetl jsem si k tomu knihu nebo dvě, nastudoval souvislosti a pak přišlo pár lidí, z kterých ještě před kázáním do besídky odešly s malými dětmi i maminky – ve výsledku pak kážete třeba pro sedm lidí.
Tak jsem si říkal: Pane Bože, já ti chci sloužit, ale je tohle efektivně vynaložený čas? Když jsem pak svá kázání v Klice využíval, Pán Bůh mi připomněl, ať jsem mu věrný bez ohledu na počet, že On si to umí využít. Proglas Kliku vysílal v úterý před devátou hodinou. Míval jsem s kolegyní v ten čas poradu a během toho mi začaly chodit sms, reakce na

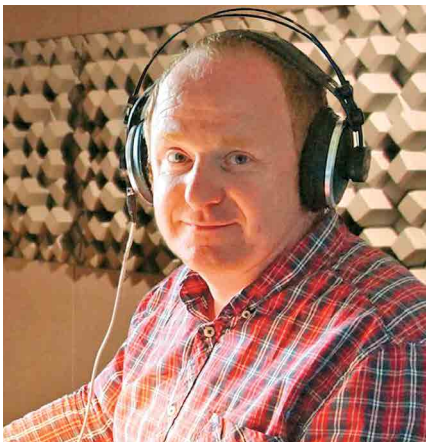

právě odvysílaný pořad. Dělal jsem si legraci, že už můžu jít ten den domů, že už mám dopracováno.
Po dvou letech jsem natáčení Kliky skončil a čekal jsem, že si od rádia chvilku odpočinu. Oni mi však nedali „pokoj". Katka Hodecová mi nabídla moderování pořadu Na sobotní frekvenci Proglasu. Vážil jsem si její důvěry a odvahy, ale nebyl jsem si jistý, zda do toho jít. Bylo to opět něco nového. Pro mě osobně je daleko snadnější připravit vlastní zamyšlení, než moderovat živý pořad s hostem. A tak to byla a je další škola. Je to takový zdravý tlak, řekněme raději motivace, věci si dostudovat, přečíst další zdroje, konzultovat danou problematiku s dalšími lidmi. Je fajn, že si můžu pro pořad vybrat témata a pozvat k rozhovoru zajímavé hosty.
Před třemi lety na konci roku jsem byl pozván do Rádia 7 na vánoční večírek. Přemýšlel jsem, zda tam jet, protože v závěru roku se vše dodělává, finišuje a člověk hledá každou událost, kde nemusí být. Nakonec jsem ale jel a nelitoval jsem. Znám tým, který tam je každý den. Lidi, kteří točí pořady, starají se o techniku, o budovu nebo finance. Byl jsem však zaskočen a velmi mile překvapen, že na vánočním večírku bylo třikrát až čtyřikrát tolik lidí, než je základní tým. Teprve tam jsem pochopil, jak Rádio 7 funguje. Na večírek totiž přijeli mnozí tvůrci pořadů, kteří nejsou přes týden v rádiu v Brně, ale pravidelně pořady připravují a do rádia je přijedou jen natočit. Uvědomil jsem si, že Rádio 7 je velmi organickým nástrojem pro sdílení evangelia a Boží moudrosti a že se na něm podílejí lidé z celého spektra církve.
Být součástí takové pestré sítě tvůrců, to je výsada.

Petr Húšť

Vaše operace se ruší

Ke konci roku 2018 jsem pociťovala zhoršování zraku, jako by pravé oko sláblo. V únoru jsem už na něj viděla zamlženě a navíc se mi v něm deformoval obraz. Bála jsem se, aby se nejednalo o makulární degeneraci. Oční lékař mi sdělil, že jde o tzv. ERM (epimakulární membrána), což je stav, kdy přirozeným stárnutím oka sesychá oční sklivec, tenká membrána tahá za sítnici a hrozí její poškození, obraz v oku se deformuje. Někdy se membrána odloučí samovolně, někdy je nutná operace. Oční vyšetření CT tuto diagnózu potvrdilo. Lékař upozornil, že operace sítnice je velký zásah do oka, který nezaručuje, že se vidění zlepší, někdy může dojít k závažným komplikacím a dokonce ztrátě zraku, proto by ji nedoporučoval, pokud mne zhoršené vidění příliš neomezuje. Zrak se ale během dvou měsíců zhoršil, a tak jsem 30. 4. 2019 podstoupila odborné vyšetření v oční ambulanci v nemocnici Ústí n. L. Překvapilo mne tam množství lidí s očními problémy, celá řada jich tu čekala na pravidelnou injekci přímo do oka, která měla zpomalit jejich vlhkou formu degenerace sítnice, a bylo mi úzko. Stále jsem myslela na to, že Bůh je dobrý a že musím být statečná a během čekání jsem několikrát jakoby slyšela „neboj se". Co mne čeká, když slyším tato slova a jdu teprve na vyšetření? Mladý technik mi provedl nové vyšetření oka a řekl: „Máte špatnou sítnici, ale vidíte o dva řádky víc než já. Ta vaše se dá alespoň operovat, moje ne." Pokračuji k makulární poradně, abych se dozvěděla, že bude nutná operace: v sítnici je už díra a stav se bude zhoršovat, samo se to neupraví. Lékařka, která mne má operovat, vysvětluje, že nejprve se musí odstranit čočka, která by se po zásahu do oka stejně zakalila, a nahradit umělou, za týden po ní následuje operace sítnice v narkóze, při ní se odsaje sklivec a uzavře díra v sítnici. Problematická je rekonvalescence, při které je nutno týden polohovat hlavu s pohledem šikmo dolů. Operace má svá rizika, ale vidění by se mělo – pokud vše bude dobře probíhat – do půl roku po ní zlepšit nebo alespoň nezhoršovat.

Ambulantní zpráva:
OCT OP: makulární díra v centru 218 um, *při bázi 119 um, zadní skl. membrána není centr. zcela odloučena, ERM. Čočka se incip. kalí vpravo. Doporučení: Operace cataracty OP ambul. v LA, PPV + peeling MLI a ERM (event. Flap.) l.dx. za hospit. CA (event – NLA).*

Rodina mi radí, abych požádala ve sboru o modlitbu bratry ze staršovstva. Dlouho váhám – spousta lidí ve sboru má zdravotní problémy a často mnohem horší, každý přece stárne – modlím se sama, ale mám s tím obtěžovat staršovstvo? Nakonec jsem dva starší poprosila, aby se modlili za mé uzdravení nebo alespoň aby operace dobře dopadla. 5. 6. jsem prošla rozsáhlým předoperačním očním vyšetřením, které potvrdilo stav sítnice a přitom mi bylo řečeno, že lékařka, která mi měla operaci sítnice provést, si poranila ruku, takže mne bude operovat někdo jiný (náhoda?). Hned následující den jsem podstoupila vůbec ne příjemnou ambulantní operaci katarakty (čočky).

13. 6. se na pooperační kontrole u svého očního dozvídám: „Umělá čočka sedí dobře – to je spíš společenská záležitost. Ale ta sítnice... Odoperovat se to musí, jinak byste mohla oslepnout. Ale počítejte, že po té operaci budete vidět hůř než teď."

Modlíme se s manželem i dětmi, aby – je li to možné – se operace nemusela podstupovat, nebo alespoň abych byla v klidu a aby vše dobře dopadlo.

V pondělí 17. 6. ráno nastupuji na lůžkové oddělení oční kliniky v Ústí n. L. k hospitalizaci. Na příjmu se mnou sestra sepisuje papírové formality a ptá se, zda chci služby kaplana. Usmívám se, že věřící jsem, ale kaplana potřebovat nebudu. Na pokoji si uložím věci a za chvíli přichází s manželem moje spolupacientka, kterou čeká také nějaká operace oka. Obě máme obavy, ale utěšuji ji i sebe, že tu jsou dobří lékaři, tak musíme věřit, že udělají, co mohou, a zbytek musíme nechat na Bohu. Její manžel se hned ozve, že kdyby Bůh byl, tak by se na světě neděly tak hrozné věci. Oponuji, že Pán Bůh je úžasný, že nás lidi miluje a každý by Ho měl poznat. Chvíli si povídáme o tom, že příčina zla je jinde, lidé mají přece svobodnou vůli. Znovu absolvuji řadu vyšetření na mnoha přístrojích, musím podepsat souhlas s operací (když si čtu možná rizika, dělá se mi zle...). Kolem druhé hodiny odpoledne mne prohlíží zástupkyně primáře, která mne má operovat. Čte si výsledky vyšetření, dívá se mi přístrojem do oka a konstatuje: „Jo, tu díru tam vidím. Tak zítra se uvidíme na sále, od půlnoci už nic nejezte."

Potom se znovu podívá do papírů a povídá „Chci udělat snímek." „Ale tady už je snímek," poznamenává lékař, který mi prováděl poslední vyšetření. „Chci ještě jeden snímek - já nemám ráda snímky, které dělal někdo jiný," uzavírá diskuzi lékařka a posílá mě ještě na OCT (další náhoda?). Vracím se na pokoj a dodáváme si s paní odvahu k zítřejší operaci. Vyprávíme si o sobě, rodině i víře. Ona věřící není. Její dcera s rodinou prý začala chodit k evangelíkům, ale spolu se o tom nebaví.

Ve tři čtvrtě na tři najednou přijde do pokoje lékařka, která mě měla původně operovat (ruku už v sádře nemá, ale operovat prý ještě nemůže): „Tak, paní Malá, **vaše operace se ruší**. Ta díra v sítnici se vám uzavřela. Jestli máte odvoz, můžete odjet domů."

„Cože?" - lapám po dechu, „vždyť před půl hodinou mi paní doktorka řekla, že tam tu díru vidí!"

„No, ono je to tam ještě trochu prosvětlené," ukazuje mi snímek z CT, „ale ta díra se spontánně uzavřela, nemáme tam co operovat." „No to je úžasný... Já jsem se za to celou dobu modlila!" drží se údivem za hlavu, do očí mi stoupají slzy, nemůžu tomu stále uvěřit. „Vaše modlitby byly vyslyšeny," usmívá se doktorka.

„Paní doktorko, můžete mi ten snímek okopírovat? Vždyť mi to nikdo nebude věřit!" (Budou si myslet, že jsem strachy utekla z nemocnice).

„Máte tu mobil? Tak si to pojďte ofotit. My vám zatím napíšeme propouštěcí zprávu". Paní vedle mě sedí na židli a nevychází z údivu nad tím, co se mi právě přihodilo. Ofotím si snímek, balím si věci a připadám si jako ve snu. V radostné euforii se paní ptám, jestli můžu Boha poprosit za její zdraví a požehnání pro život. Váhavě souhlasí – modlím se a pak jí říkám, že jí nemůžu slíbit, že ji Pán Bůh uzdraví, ale že vím, že jí požehná v životě takovým způsobem, že to pozná.

Na chodbě ještě počkám na propouštěcí zprávu, ve které je kromě uskutečněných vyšetření a zdravotního stavu stroze poznamenáno:

„Pacientka byla hospitalizována v Masarykově nemocnici, Ústí nad Labem o.z. v době od 17. 6. 2019 07:30 do 17. 6. 2019 na pracovištích ULOCNI - Oční stanice.
Souhrn vybraných vyšetření:
OCT OP: makulární díra uzavřena, *zadní skl. membrána uvolněná, nad RPE ještě malá ablace neuroretiny ve fove, CRT 214 um. Vzhledem ke zlepšení nálezu obj. na OCT uzavřena díra a subj. zlepšení* vízu, operace zrušena, *pacientka propuštěna domů. Kontrola za 3 měsíce v makulární poradně. 17. 6. 2019 15:15".*

Volám manželovi, že mne má vyzvednout, ani se moc nediví, prý s tím trochu počítal. Odjíždíme domů a já jsem stále jako ve snu. Děkuji a děkuji a děkuji. A přeji si celým srdcem, aby moje vděčnost nevychladla a abych děkovala alespoň tolikrát, kolikrát jsem za svůj zrak prosila...

Dne 22. 7. 2019 na kontrole u mého očního lékaře. Sestra sedí s údivem nad propouštěcí zprávou. „To jsem zvědavá, co tomu řekne doktor." Můj zrak rozhodně není ještě dobrý, ale přece jen se pomalu lepší. Lékař mi prohlédne oči, znovu se podívá do dokumentace, chvíli kroutí hlavou a jen lakonicky dodá: „No, zázraky se dějí."

Dne 24. 9. 2019 opět kontrola a OCT v Ústí n.L. Ptám se nesměle, jak to vypadá, protože zlepšení tu sice je - čtu, vidím, ale vidění není úplně v pořádku, přesto jsem velice vděčná – i kdyby vidění už zůstalo tak, jak je teď - dostala jsem od Pána nádherný dárek.

„Dobře, mnohem lépe než posledně, i když ta malá ablace tam stále je. Takže vás už předávám do péče vašeho očního lékaře." (Ráda bych si ofotila ten nový snímek, ale tentokrát je jen v počítači). Lékařka se svou rukou stále ještě operovat nemůže. „Moc děkuji, paní doktorko, udělala jste mi velkou radost. Přeji vám, ať máte ruku brzy v pořádku, pán Bůh vás má moc rád." „Vás má rád. A že má rád mě, to vím a jsem za to moc vděčná," usmívá se při loučení.

Pro mne osobně z tohoto příběhu vyplývá trojí poučení:
1. Potřebujeme pokoru - nikomu se většinou moc nechce přiznat před ostatními, že potřebujeme pomoc, zvlášť když potíže nese přirozené stárnutí.
2. Bůh má skutečně i dnes velikou moc a může ji projevit, kdykoli uzná za vhodné.
3. A i když Bůh člověka neuzdraví, neznamená to, že ho miluje méně, než ty, které uzdravil hned a úplně dokonale.

VŽDYŤ TO NEJLEPŠÍ JE TEPRVE PŘED NÁMI...

Věra Malá, BJB Litoměřice

Lidé víry jsou vytrvalí

„V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas" (Gal 6, 9).

Lidé víry prostě nedokáží přestat. Nikdy se nevzdávají. Pokračují a pokračují! Chápou, že mít víru znamená být vytrvalý. Chceš-li být člověkem víry, máš na vybranou: Nevidíš-li hned Boží odpověď na svou modlitbu, můžeš jen čekat – nebo být neodbytný. Jednou možností je pasivita, druhou aktivita. V případě čekání prostě pokračuješ v práci. Nevzdáváš to, i když nevidíš odpověď. Pracuješ dál v oblasti manželství, zaměstnání – a pořád věříš, že jednou dojde k průlomu. Nevzdávej to!

Úžasným mužem víry byl Noe. Bůh mu řekl, ať postaví archu, protože bude potopa. Muselo to být těžké, snášet posměch, že staví koráb uprostřed pouště, a nemít ponětí, jak tam Bůh dostane vodu. A to mu stavba lodi trvala sto dvacet let!

To je dlouhá doba, když má člověk čekat. A neztratit důvěru – zvlášť, když tě každý má za vyšinutého. Jenže Noe vytrval. Byl houževnatý, a věrně pracoval na úkolu, který mu Bůh dal. V listu Galatským 6, 9 se praví: „V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas."

Nevzdávej to! Buď ve svém záměru vytrvalý. Staň se spolehlivým člověkem, ať tě Bůh může použít k vykonání toho, co se v případě kohokoli jiného zdá být neproveditelné.

Rick Warren

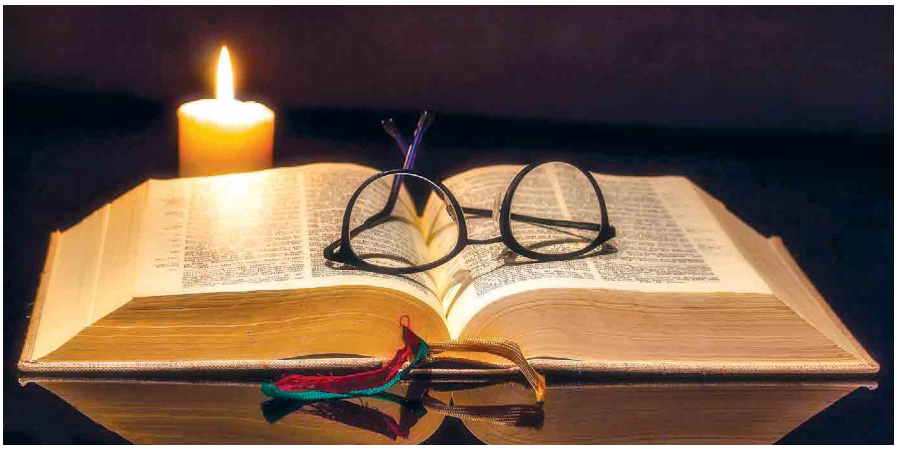

Kolportéři

Část druhá

Uvedená jména jsou většinou mezi českými baptisty známá. Je ovšem nutné říci, že na našem území pracovala i celá řada dalších kolportérů, kteří měli nesmírný vliv na šíření známosti evangelia, biblické pravdy o křtu na vyznání víry a zakládání a růst baptistických sborů po celém našem území. Neznáme všechna jejich jména, ale zmíním zde alespoň některá, která se mi podařilo dohledat.

Asi nejznámější je **Jan Hůževka**, na jaře roku 1920 zvolený bratřími rokytnického sboru za kolportéra a z počátku také sborem finančně podporovaný. Protože v roce 1926 došlo ke ztížení finančních podmínek sboru, byl bratr propuštěn ze služby. Stal se proto na plný úvazek kolportérem „Biblické společnosti britské a zahraniční" v Praze. Byl neustále na cestách, doma býval velice málo.

O jeho horlivosti svědčí i zmínka, že během necelých dvou měsíců prodal Biblí za 4 000 Kč – úctyhodný počet při tehdejší ceně Bible.

Ve svých vzpomínkách píše o tom, že doba, ve které pracoval, byla dobou velikého temna, protože nevěra a posměch na adresu Božích věcí se šířily na všech stranách. Zajímavá je také jeho vzpomínka na kolportáž mezi Romy, kteří i tehdy byli odmítáni. (Tehdy se používal výraz „cikán" bez jakéhokoli úmyslu diskriminačního): *„...v rokli blíže silnice byl tábor cikánů. Vešel jsem do prvního vozu. Cikáni s úžasem hleděli, jaký vetřelec k nim vlezl. ‚Přátelé,' řekl jsem, ‚přišel jsem vám povědět radostnou novinu. Chci vám povědět o tom, že vás má někdo velice rád, že život svůj za vás položil a touží také po vaší lásce. Ten, jenž vás tak miluje, je Ježíš, Syn Boha nejvyššího.' Ani jsem se nenadál a zástup cikánů se tlačil k vozu. Dveře musely být otevřeny, abych jim mohl mluvit slovo Boží."*

Bratr dále vzpomíná, že se zde setkal s Romem, který měl a četl Bibli a dobře ji znal. Prodal zde několik Biblí. Více si jich koupit nemohli, protože neměli peníze.

Dalším jménem je **Jan Kejř**, který začal sloužit jako kolportér na Velvarsku. On byl evangelík, jeho manželka katolička, i když prý jen formální. V té době přijížděli k jeho otci Václavu Kejřovi do Kamenice někteří kazatelé, a tak se v domě jeho otce konala shromáždění. A podle vzpomínek bratra Kejře, přicházeli do jejich domu i kolportéři Biblí. Jan Kejř se někdy těchto shromáždění účastnil, začal číst Písmo a přemýšlet o něm. Po svém obrácení se ptal podobně jako žalářník ve Filipis: *„...co mám činit?"* Nastala pro něho doba velikého protivenství od farářů, jak katolického, tak evangelického, štvali na něj úřady, posílali strážníky a četníky, aby znemožňovali bohoslužby v jeho domě. Byl za to pohnán i k nejvyššímu zemskému soudu v Praze, ale díky Pánu, nikdy nebyl odsouzen, přišel pouze o souhlas ke kolportáži. Jednoho dne obdržel dopis ve velké obálce, což vždy znamenalo něco úředního. Bylo to pozvání od ředitele biblického skladu v Praze p. Stahlschmiedta, který hledal kolportéra a psal, že mu August Meereis doporučil právě jeho.

V té době se musel bratr Kejř rozhodnout, k jaké církvi se připojí. Požádal Augusta Meereise, aby ho pokřtil ponořením na vyznání víry, což se stalo v řece Vltavě u Veltrus.

Jan Kejř a jeho manželka se tak stali prvními baptisty ve Velvarech. Na Velvarsku působil jako kolportér do roku 1887, později odešel jako misionář mezi Čechy do Chicaga.

Na Valašsku, především ve Vsetíně a jeho

okolí, pracoval od roku 1907 **Pavel Tkadlec**, absolvent biblického kursu ve Vavřinově. Poslední zmínka o jeho kolportérské práci je v *Rozsievači* z roku 1948. Je tedy možné předpokládat, že svou činnost konal i během válečného a poválečného období, kdy sloužil také jako laický kazatel vsetínského sboru, především pak na stanici Bystřice pod Hostýnem.

Pavel Geržík byl velikou oporou bratru Tkadlecovi. V roce 1907 absolvoval biblický kurz v Německu a po návratu se stal misijním pracovníkem. Stal se jednou z nejvýraznějších osobností misijní práce v této oblasti. Na kole nebo pěšky navštěvoval okolní vesnice, pomáhal prakticky třeba i s domácími pracemi, a přitom horlivě svědčil o svém Spasiteli a rozšiřoval Bible. Byl nazýván „apoštol Valašska".
Po vypuknutí první světové války musel bratr narukovat a již 3. května 1915 padl. Dochoval se dopis velitele jeho setniny, kterým sděloval okolnosti jeho smrti. Kromě jiného v něm napsal: *„Geržík byl jeden z nejlepších vojínů, vždy klidný, snášenlivý a do vůle Boží odevzdaný. V zákopech měl vždy nad sebou tabulku s nápisem: Bůh láska jest."*

František Pokorný ze sboru Praha-Vinohrady svou činnost zaměřil na misijní službu mimo Prahu, především na oblast východních Čech. Intenzita misijní práce Františka Pokorného byla obdivuhodná. Jenom během jednoho roku navštívil Čermnou, Borohrádek, Nové Město na Moravě, Michli, Nuselské údolí, Vršovice, Vysočany, Křivoklát, Roztoky, Kolín, Říčany, Pardubice, Chrudim, Týniště, Choceň, Vysoké Mýto, Českou Třebovou, Náchod, Horní Jelení, Veliny, Jevíčko, Moravskou Třebovou, Turnov, Vítkovice, Přívoz, Zborov u Šumperka, Prostějov, Zábřeh, Hrabovou, Turnov, na Slovensku Jelšavu, Muráň, Muránskou Dlhou Lúku, Chyžné. Z jeho misijní činnosti vznikly sborové stanice v Městečku u Roztok, v Roztokách, v Bartoňově u Šumperka a shromáždění v rodině u bratří Havlíčka a Šimůnka v Hradci Králové. Můžeme se také dočíst, že jenom během tří měsíců rozšířil sto jedenáct výtisků časopisu *Chelčický*.

A to není zaznamenáno, kolik rozšířil Biblí, Nových zákonů a další duchovní literatury. V obcích Týništko, Jaroslav a Sruby na Pardubicku pracoval jako kolportér **Jan Mikulenčák**, později kazatel sboru ve Vysokém Mýtě.

Pravdomil Enoch Dostál, syn kazatele Františka Dostála, pracoval jednak jako pomocník kazatele v kanceláři, ale především jako kolportér Biblí a duchovní literatury v Praze a jejím okolí. **Jan Novotný** byl druhým nejmladším dítětem zakladatele jednoty bratra Jindřicha Novotného. Dříve, než se stal dlouholetým tajemníkem naší jednoty, věnoval se například historii a založil archiv naší jednoty. K našemu tématu se váže zajímavá zmínka z jeho čtvrtletního výkazu z období leden – duben 1923. Píše zde, že jen za toto období ušel jako kolportér 573 km a rozdal 60 Biblí, kromě další literatury a časopisů. Mnoho nevíme o bratru **Františku Bělákovi**. Známe jen jeho jméno a skutečnost, že v roce 1922 působil jako kolportér v okolí Rokytnice. Také **Josef Černil** vykazoval ve své zprávě, že na podzim roku 1921 ušel jako kolportér 872 km, rozdal 5 Biblí, 500 různých časopisů a 133 traktátů. **Antonín Kavka,** civilním povoláním učitel v Jedlině u Žamberka, vykazuje ve své zprávě o kolportáži, že kromě jiné činnosti v září 1922 vykonal 3 cesty do Prahy, aby opatřil štočky do tiskárny pro *Růžový palouček*, evangelický časopis pro děti, který vedle jiných periodik také kolportoval. **Josef Ježek**, člen sboru Brno-Husovice, v období od 1. července do 30. září 1921 rozšířil 1360 knih a traktátů, navštívil 12 obcí, rozšířil 38 Biblí. V začátcích sboru ostravského zajížděl Josef Ježek jako kolportér i do tohoto města a účastnil se zde prvních evangelizačních shromáždění. Také sbor v Roudnici nad Labem měl kolportéra, **Václava Chládka** z malé obce Kyškovice. Ve své zprávě vykazuje bratr například, že v období od 1. dubna do 30. června

Ilustrační foto

1921 nachodil 22 hodin pěšky, celkem i včetně použití dopravních prostředků urazil 800 km, v období od 1. července do 30. září toho samého roku to bylo již 2140 km. Při tom navštívil Bělou pod Bezdězem, Turnov a také Zuckmantel (dnes Pozorka) u Teplic – a to proto, že tam žila jedna německá věřící rodina. Ano, tento bratr zajížděl do nenápadné vesničky proto, aby navštívil jednu jedinou rodinu. Nebylo to pro něho příliš obtížné.

Antonín Loos byl členem pražského sboru a jako kolportér v Praze a jejím okolí rozšířil za jeden jediný týden 59 časopisů *Chelčický* a 81 *Rozsévačů*. Kolik to muselo být časopisů, knih a Biblí za celé období jeho kolportérské činnosti! Známe také jména bratří **Bohumila Havelky** a **Františka Pelánka**, členů brněnského sboru, kteří pracovali jako kolportéři Biblí, knih, traktátů a časopisů na Brněnsku. Možná bychom v historii naší jednoty našli i další bratry, kteří sloužili jako kolportéři nebo misijní pracovníci. Mohli bychom jmenovat i mnohé kazatele naší církve, kteří jako misijní pracovníci začínali, např. bratry **Jiřího Turoně** a **Františka Kolaříka**.

Všechna jména kolportérů se pochopitelně v našich kronikách a archivech nezachovala, my o nich moc nemluvíme, ale Pán jejich jména zná a ví o jejich náročné, obětavé a požehnané práci.

Slavomila Švehlová
(Více připravovaný Sborník o historii BJB)

So snami a verou

Ak ste sa niekedy pýtali samého seba, aké to asi je – mať ťažko choré či mentálne hendikepované dieťatko, a báli ste sa na to opýtať, rada vám to v krátkosti poviem.
Choré dieťatko je učiteľom života. Naučí vás nesmiernej pokore. Odkryje a obnaží až na kosť vaše skutočné ja, o ktorom ste doposiaľ netušili. Choré dieťa vám nasadí okuliare, aby ste videli už len to podstatné a nemárnili čas hlúposťami, nezaoberali sa banalitami. Choré dieťa preverí priateľstvá a vzťahy, ostanú len tí najvernejší. Choré dieťa pritiahne do vášho života krásnych ľudí. Naučí vás nechať sa viesť... ním.
Dá vám silu leva, pochabosť blázna, všetky potrebné cnosti a namieša ten najzvláštnejší kokteil emócií. Áno... prídu aj temné myšlienky, „nech sa to už skončí!"... ale keď dom stíchne, alebo keď príde chvíľa, keď sa bojíte o jeho život, chcete si dať facku, ako ste tou myšlienkou v sebe mohli zradiť človiečika, ktorý má na tomto svete jediného ochrancu... VÁS. Vtedy chcete len jediné, aby otvoril očká... aj zajtra, aj pozajtra... aj každý ďalší deň. A na konci týchto úvah je veľkánsky otáznik: kto sa mi o neho postará, keď odídem?
Kto ho pohladí, kto ho nakŕmi, kto mu urobí bláznivú okružnú jazdu mestom, kto ho rozhojdá, kto bude vedieť vyčítať z jeho pohľadu, po čom túži, kto ho bude ľúbiť? Kto? Ostane vo vás smútok.
A potom sa vrátite do súčasnosti, lebo pre vás budúci čas neexistuje. Nemôže, inak by ste sa zbláznili. Lebo váš život je o minútach. Deň po dni. Bez plánov a ilúzií. Ale so snami a verou..."

L.M.

Jsme příkladem pro jiné?

Poslední dobou se nad tímto tématem musím stále více zamýšlet. Určitě bylo v mém životě mnoho lidí, kteří na mne měli vliv. Nejvíce však to byli ti nejbližší. Vzpomínám si, že když mi bylo tak asi devět let, uchvátilo mne maminčino pletení. Pletla vždy jenom to, co bylo nejvíce potřeba. Nějaký svetr pro sestru anebo pro mne a mého bratra.
Já jsem dovedla vedle ní sedět a dívat se, jak šikovně provléká očka a dává je na druhou jehlici. Uměla to tak rychle... a já byla v údivu! „Mami, jak to tak rychle děláš?... A ty to ani nespleteš! ... Prosím, udělej to pomalu, chtěla bych se na to podívat, co tam a kam provlékáš!" Maminka mi ukázala zpomalenou verzi, ale chytřejší jsem z toho nebyla. Rozhodla jsem se, že to také zkusím. Maminka mi připravila malé obloukové jehlice a začala jsem se učit nahazovat očka.
První řada je moc důležitá,... bez ní by nešlo pokračovat dál. Dovedete si představit, jak jsem to šmodrchala... vůbec mi to nešlo. Maminka odložila svoje pletení a první a druhou řadu mi připravila. A tak jsem se začala snažit. Šlo to velmi těžce.Také jsem se bála, že mi nějaké to očko uteče a pletenina se mi celá rozpadne. Vše velmi hlídám a vlnu hodně utahuji. Došlo to tak daleko, že mi to už ani nešlo protahovat, jak to bylo utažené. Soustředila jsem se jako při nějaké operaci. Časem se však pod vedením maminky a babičky mé pletení velmi zdokonalilo. Na začátku jsem dostala klubíčko staré vlny. Tak moc bych si přála nějakou krásnou vlnu, ale tu jsem měla slíbenou, až mi to půjde lépe. Moje první rozhodnutí bylo, že udělám šálu pro moji panenku. Připravila jsem si patnáct základních oček, – to musí stačit – a už jsem se těšila, jak rychle to budu mít hotové. A tak jsem začala bojovat s pletením, samozřejmě, že jsem se také s mým výkonem ráda chlubila. Byla to také dobrá výmluva, ... nemám čas, ... pletu, ... utekla by mi očka. Šála se mi po několika řadách začala nějak zužovat a někdy se zase rozšiřovala. Vůbec se mi to nelíbilo. Tolik času jsem tomu věnovala a výsledek byl žalostný. Dostávala jsem nové a nové rady, jak to mám dělat, a někdy mi to maminka vzala a vypárala několik řad. „Musíš to udělat znovu a dávej si pozor, stejnoměrně utahuj vlnu." Tato slova jsem neslyšela ráda! ... Už jsem měla takový kus a musela jsem zase znova... Nakonec vše dobře dopadlo a já se to naučila. Začala jsem si plést svůj první svetr. Byla to pro mne velká radost, protože jsem si mohla sama z katalogu objednat vlnu, která se mi líbila. Byla krásně žlutá se zapředenou bílou nitkou. To bude krása, ... vrhla jsem se do práce. Dokonce i se zařazením copánkového vzoru do předního dílu. Práce mne těšila. Z přibývajících řad jsem měla velkou radost. Pletení šlo rychle, skoro jako mojí mamince. Tím pádem jsem také přestala dávat pozor a jednou jsem málo utáhla očka. A až tak po několika řadách jsem zpozorovala, že to není vůbec hezké.
Vytažené oko mi všechno pokazilo. Snažila jsem se ho roztáhnout a přebytečnou vlnu dát k těm vedlejším očkům, ale vždy se mi to vrátilo zpátky. Nakonec jsem to musela vypárat a chybu napravit. Nebylo to pro mne lehké. Tolik času jsem tomu věnovala a už jsem mohla být tak daleko. „Musím si dávat pozor a opravdu pečlivě plést každé oko!" Moc na tom záleží a je to vidět, nedá se to nijak skrýt. Ale to „vytažené oko" ke mně mluví dodnes.
I lidé se mohou nějak vytahovat nad jiné a nebo povyšovat! Jsme toho svědky každý den, ale vyslovené slovo se nedá vypárat a tak rychle napravit jako moje pletení. Pohádkový Honza dostal radu: „Nad nikoho se nepovyšuj a před nikým se neponižuj!" Je to hezká a zdá se i dobrá rada, ale ze zkušenosti víme, že i to „ponížení" nebo-li „ustoupení" někomu, je důležité a potřebné, abychom se posunuli dál. Možná tím i někomu můžeme nějak pomoci! Jak se mám tedy chovat k druhým lidem? Nechci dělat škodu a nenapravitelná zranění. Přála bych si být dobrým příkladem pro moje děti, tak, jako jsem to sama zakoušela.
V Bibli nám Bůh dobře radí. Stačí jenom číst a poslouchat. „Neboť den Hospodina zástupů přijde na každou pýchu a povýšenost, na všechno, co se povznáší. To bude sníženo. Sehnuta bude zpupnost člověka, ponížena bude lidská povýšenost, v onen den bude vyvýšen jedině Hospodin" (Iz 2, 12 a 17). Myslím, že každý z nás má to svoje vytažené oko. Tím je naše pletenina života narušená a nejde to nijak zamaskovat! Nezbývá nám nic jiného, než vše vypárat a začít znovu, protože vytažené oko je na první pohled viditelné.

Dana Jersáková

Dokonalé rodiny neexistují

Maria a Josef se starali o Ježíše... „Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním" (Lk 2, 40).

Přijmout realitu

Rodiny, které nám představuje klamná a konzumní reklama, neexistují. V nich neubíhají roky, neexistují nemoci, bolest, smrt. Konzumní reklama předvádí iluzi, která nemá nic společného se skutečností, s níž se musejí dennodenně setkávat otcové a matky rodin. Mnohem zdravější je přijmout omezení, výzvy a nedokonalosti a popřát sluchu volání ke společnému růstu, ke zrání v lásce a k pěstování pevného spojení, ať se děje cokoli. Různé fantazie o idylické a dokonalé lásce jsou neužitečné, protože postrádají podněty k růstu. Myšlenka o jakési dokonalé lásce zde na zemi opomíjí, že to nejlepší má teprve přijít.

Každý z nás je spletitá kombinace světel a stínů

Každý z nás je spletitá kombinace světel a stínů. Druhý člověk vedle mě je na tom stejně jako já. Z tohoto důvodu si nenamlouvám, že jeho láska musí být dokonalá, abych si ho mohla vážit. Miluje mě tak, jak umí... a jak to dokáže, se svými limity. Skutečnost, že jeho láska je nedokonalá, neznamená, že je falešná nebo že není skutečná. Je skutečná, ale omezená a pozemská. Vyžaduji-li od druhého přespříliš mnoho, dá mi to druhý nějakým způsobem najevo, protože nebude schopen ani ochoten hrát roli nějaké božské bytosti, ani být služebníkem všech mých potřeb. Láska žije s nedokonalostí, omlouvá ji a umí mlčet ohledně limitů milované osoby.
Radost v manželství a v rodině, kterou lze zažívat také v bolesti, zahrnuje přijetí skutečnosti, že manželství je nutná kombinace radostí a námah, napětí a odpočinku, utrpení a osvobození, uspokojení a hledání, obtíží a potěšení, stále na cestě přátelství, které manžele vede k péči jednoho o druhého.

Tři klíčová slova pro každou rodinu

Přátelská láska pomáhá členům rodiny jít ve všech obdobích vpřed. Proto je třeba ustavičně pečovat o gesta, která tuto lásku vyjadřují bez skrblení, hojným užíváním ušlechtilých výrazů.
V rodině je nezbytné používat tři slova. To chci zopakovat. Tři slova: dovol, děkuji, odpusť. Tři klíčová slova!
Když členové rodiny nejsou neomalení a žádají o 'dovolení', když v rodině nejsou sobci a naučí se říkat 'děkuji' a když si v rodině někdo uvědomí, že udělal něco ošklivého, a umí požádat 'odpusť mi', v takové rodině je pokoj a radost.
Nebuďme skoupí v užívání těchto slov, buďme štědří a opakujme je každý den, protože mnohé mlčení tíží, často i v rodině, mezi mužem a ženou, mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci.
Zato vhodná slova, řečená ve správnou chvíli, chrání a živí lásku každý den.

Převzato z webových stránek Víra a rodina
Redakčně upravila Marie Horáčková

Byť slobodná nie je zlyhanie

Helenka, poznáme sa už niekoľko desiatok rokov, ale na tému život slobodnej ženy som sa s tebou ešte nerozprávala. Ako to bolo s tvojimi snami o manželstve a o vlastnej rodine?
Keď som mala štrnásť rokov, odovzdala som svoj život Pánovi Ježišovi. Vyrastala som v kresťanskej rodine so štyrmi súrodencami, ktorí si postupne založili svoje vlastné rodiny. Každý človek, keď dospeje, má určité plány do budúcnosti, napr. ako si založí rodinu, ako bude vychovávať svoje deti, ako sa bude snažiť obísť chyby, ktoré robili pri výchove jeho rodičia. Ako stredoškoláčka som aj ja premýšľala, že sa raz vydám a založím si vlastnú rodinu. V tom čase som mala veriacu priateľku o desať rokov staršiu, s ktorou sme si dobre rozumeli. Videla som však jej trápenie v rodine, pretože mala neveriaceho manžela a Pán ma už vtedy učil vnímať trápenie a trpké ovocie toho, ak vstupujeme do manželského zväzku, ktorý nie je podľa Božej vôle. Dobre som poznala verš, v ktorom apoštol Pavol hovorí: ***„Neťahajte cudzie jarmo s neveriacimi. Veď čo má spravodlivosť spoločné s neprávosťou a aké spoločenstvo má svetlo s tmou?“*** (2Kor 6, 14) Aj keď sa mi naskytli priateľstvá v škole či v zamestnaní s neveriacimi chlapcami, nikdy som nešla do hlbších citových vzťahov, lebo som vedela, že Boh to nechce a nemôže dať takémuto vzťahu svoje požehnanie.

Len toto bola príčina toho, že si zostala slobodná?
Priznám sa, že som sa nevzdala myšlienky mať vlastnú rodinu, ale modlila som sa za silu a trpezlivosť počkať na Pánovo rozhodnutie. Ak si dievča v osemnástich-dvadsiatich rokoch nenájde životného partnera, myslí na to aj v tridsiatke, možno aj v štyridsiatke. Trpezlivo čakať na riešenie v Božom čase je najťažšie. Počas očakávania sme v neistote a chceli by sme túto dobu skrátiť tým, že hľadáme v živote rôzne skratky. Bála som sa ísť touto cestou. Vedela som, že Pán Boh má lepšie riešenie pre môj život, než sú moje predstavy. Ak sa naučím nádejať sa na Božiu lásku, vernosť a milosť, čoraz jasnejšie budem vidieť cestu, ktorá je predo mnou. Uvedomovala som si, že moja životná cesta nemusí viesť do manželského zväzku. Neraz som rozmýšľala, aký je Boží zámer s mojím životom, a modlila som sa, aby mi to Pán Boh ukázal.

Ako si sa vyrovnala so životom bez manželského partnera?
Nijaký život nie je vopred určený. Svätý Duch, ktorý prebýva v nás, dáva životu smer. Záleží iba na našej vnímavosti, poslušnosti a poddanosti. Získala som pevné presvedčenie, že zostať slobodnou nie je životné zlyhanie. Je to výzva k plnému rozvinutiu, lenže na inom poli, nie v rodine. Uvedomila som si, že najlepšie a najkrajšie je pre človeka jeho *vlastné povolanie*. Verila som a verím, že Pán chce pre mňa to najlepšie, a ak budem napĺňať Jeho vôľu, dá mi všetko potrebné, aby som bola v živote šťastná a pre druhých požehnaním. V 5. Moj. v 30. kap. vo verši 20 sa píše: **„Miluj Hospodina, svojho Boha, poslúchaj jeho hlas a pridŕžaj sa ho, pretože od toho závisí tvoj život.“** Úprimne som sa snažila a stále sa snažím poslúchať Pána Ježiša a pridŕžať sa Ho.

Podeľ sa, prosím, s čitateľmi, ako vnímaš svoju užitočnosť v rodine.
V epištole Rimanom v 12. kap. sa píše: ***„V bratskej láske buďte navzájom naproti sebe nežní, v úctivosti jedni druhých predchádzajúci, v prácach nebuďte leniví, buďte v duchu horliví, Pánovi slúžte.“***

Ak nás Pán povoláva k tomu, aby sme Mu slúžili, tak nám vo svojom Slove jasne ukazuje, ako to máme konať: ***„... milovať budeš Pána svojho Boha z celého srdca, z celej duše, z celej svojej mysli a z celej sily a svojho blížneho ako seba samého.“*** Slúžiť znamená milovať a milovať iných znamená dávať sa (darovať sa). Moderná psychológia uznáva, že skutočným koreňom mravných zvráteností, nespokojnosti samého so sebou je takmer vždy nedostatok lásky. Láskou nikdy nemôžeme hrešiť. Hriech je nemilovať, nemilovať dosť alebo milovať zle. V rodine, v ktorej žijeme a denne sa stýkame s jej členmi, je azda najťažšie uskutočniť toto naše poslanie. Žila som v rodinnom dome v jednej domácnosti s rodičmi, kde bola zároveň aj modlitebňa. Prichádzali k nám ľudia s rôznymi požiadavkami, starosťami aj radosťami. Moji štyria súrodenci s partnermi a tiež svojimi sedemnástimi deťmi prichádzali často do rodičovského domu, kde sa dobre cítili. Zažívali sme spolu veľa radosti a požehnania. Mne sa pri týchto deťoch ušla tá najľahšia a najmilšia úloha – hrať a tešiť sa s nimi. Keď bolo treba, chodila som na striedačku k mojim súrodencom domov pomáhať. Hrávala som sa s nimi, chodila na prechádzky, ak bolo treba, aj plienky som prala. Pamätám sa, ako som raz do prvomájového sprievodu zobrala päť z našich detí a ako šťastne mávali zástavkami. Moji kolegovia z nich boli nadšení a hlavne ja, keď som ich nakoniec celých a zdravých odovzdala rodičom.
Ako deti dorastali, tak rástla naša vzájomná láska a dôvera a neraz sa stalo, že som niektoré z detí brávala aj na dovolenky a výlety. Tešila som sa z ich spoločnosti, deti boli šťastné zo zmeny a rodičia mali radosť z oddychu. Postupne z nich vyrástli dospelí muži a ženy, ktorí spoznali Ježiša Krista ako osobného Pána a Spasiteľa, a to je najväčšie uznanie a dar od nášho nebeského Otca.

To je tvoja služba najbližším, v rodine. A čo okolie a zbor?
Ľudia žijúci okolo mňa, či už v zbore alebo v kruhu priateľov, majú rôzne nároky, očakávania a prosby voči mne práve preto, že som slobodná. Mnohokrát som bola zavalená prácou a chcela som urobiť všetko, čo odo mňa očakávajú. Modlila som sa za to, aby som vedela rozlíšiť a robiť veci, ktoré odo mňa čaká Boh, a nie veci, ktoré chcú ľudia alebo ja. Uvedomila som si, že čím viac povinností a práce mám, tým viac potrebujem Božiu moc, inak to bude iba ľudské snaženie a ľudská námaha. Pre všetkých platí, že na službu a prácu, ktorú robíme *pre Boha a v Jeho moci*, budeme mať dostatok síl, času, múdrosti, ale aj radosti, lebo nás k tomu On zmocní. Niekedy služba druhým vedie hrboľatou, tŕnistou a ťažko priechodnou cestou, ale iste nás dovedie do večnosti.

Rozhovor s Helenou Uhrinovou pripravila E. Pribulová

Je láska namáhavá?

„Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem“ (1 J 3, 18).
Nedávno jsme ve sboru přemýšleli nad tím, jak je jednoduché mít rád člověka, s nímž si dobře rozumím, který je mi milý. A jak je těžké pokusit se o totéž, když mi někdo milý není! Jenže zalíbení může být stejně málo láskou jako mnohomluvná vyjádření o náklonnosti k druhému člověku.
Jak tedy může vypadat láska k člověku „činem a doopravdy“? Je to práce a může mít nejrůznější podoby.

Často může být: - únavná - namáhavá - nákladná - neopětovaná - až jakoby bláznivá. Láska „činem a doopravdy“ je mnohdy podobná stavění můstku či mostu (třeba jen nouzového) v těžkém terénu a bez pomocníků. Je to překlenování těch příkopů, které nás rozdělují.
Láska, která chce jen brát nebo chce mít „něco za něco“, není tím milováním, ke kterému vyzývá Bible...Lásku nemůžeme měřit majetkem. Milovat „činem a doopravdy“ je možné jen „na vlastní náklady“.
Možná, že se člověk dočká dobré odpovědi. Ale nemůže ji vyžadovat nebo ji najisto očekávat. Můžeme se za to modlit, třeba i léta. Pán Bůh má pro každého svůj čas. Pro mne jej také měl. Kdo tedy může „milovat na vlastní náklady“? **Ten, kdo zažil, že je milován nezištně. Je naplněn Boží láskou, Duchem svatým až po okraj.**
A za to můžeme prosit Pána Ježíše denně. Tak nás to učil jeden náš někdejší kazatel. Pane Ježíši Kriste, naplň mne prosím svým Duchem svatým až po okraj, abych přetékala tou Tvojí láskou a byla dobrou manželkou. Potom teprve může být láska nejen slovem, ale opravdovým činem.

Dle náměty „Víra a vztahy“
zpracovala Marie Horáčková

Diár DOT

TC Kompas začalo minulý rok vyrábať diáre, ktoré posielajú podporovateľom ich misijnej služby ako vďaku.
Ak ich chceš podporiť, môžeš tak získať diár, ktorý je na ľubovoľný rok, môžeš ho začať ktorýkoľvek mesiac a je plný zaujímavých strán, ktoré ti môžu pomôcť v každodennom rozvoji duchovného života. Taký kresťanský diár nenájdete len tak hocikde. Ako funguje táto podpora:
Priatelia, je to tu, od tejto chvíle oficiálne spúšťame druhý ročník kampane 100x10 v rámci ktorej môžete podporiť Školu pre pracovníkov s mládežou.
Hľadáme 100 ochotných darcov, ktorí sa zaviažu počas roka 2020 podporovať ŠPM sumou 10 eur mesačne. Ako poďakovanie Vám zašleme zápisník DOT v nových farbách, s novým obsahom.
V roku 2019 mohlo aj vďaka Vašej podpore ŠPM absolvovať 21 mládežníckych vedúcich. Pomôžete nám aj tento rok budovať Jeho dielo na Slovensku?
Vďaka tejto podpore môže tréningové centrum Kompas naďalej trénovať mládežníckych vedúcich. Grafiku som pre nich robila tento rok ja a o to je pre mňa tento projekt väčšou radosťou.
Viac informácií nájdete na ich webovej alebo facebookovej stránke.

Pripravila Ráchel Orvošová

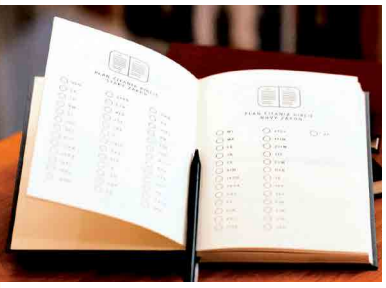

Pozvánka do Ugandy

Našu organizáciu **IN Network Slovakia, n.o.** poznajú čitatelia Rozsievača hlavne ako prevádzkovateľa **Chaty Komenského** v Račkovej doline alebo dlhoročného vydavateľa biblických úvah **Chlieb náš každodenný**.
Už deväť rokov však zabezpečujeme formou **Adopcie na diaľku** aj podporu detí v Ugande. V súčasnosti podporujeme 130 detí.
Ak by ste sa chceli zapojiť do tohto projektu, prihlášku a bližšie informácie nájdete na našej stránke **www.innetwork.sk/adopcia**
Zároveň pre podporovateľov detí, ale aj pre ostatných záujemcov ponúkame každé dva roky možnosť aj osobne navštíviť Ugandu. Program upravíme podľa záujmu prihlásených účastníkov. Plánujeme sa zúčastniť vyučovania na školách, kde chodia aj deti podporované zo Slovenska, navštíviť niektoré rodiny s povzbudením či praktickou pomocou, zapojiť sa do nejakej konkrétnej služby alebo len tak pozorovať život a krajinu. Bude možnosť vidieť Viktóriino jazero, prameň Nílu, zúčastniť sa bohoslužieb v niektorom z miestnych cirkevných zborov. Pobyt bude končiť obhliadkou niektorého z národných parkov/safari (napr. Murchinson Falls National Park). Pre účastníkov, ktorí nehovoria po anglicky, zabezpečujeme tlmočenie. Túto príležitosť vám ponúkame v termíne 16. – 28. júna 2020.
Ak by ste sa chceli zúčastniť tejto cesty, dajte nám prosím vedieť do **15. 3. 2020**.
Bližšie informácie na + 421 907 169875 alebo na inslovakia@stonline.sk.

Pavel Šinko

Belo Paulen odišiel k Pánovi

Spievať budem Hospodinovi, dokiaľ žijem. Žalmy budem spievať svojmu Bohu, kým len trvám.
Žalm 104, 33

S nádejou v stretnutie a s vďačnosťou za sýtosť naplneného života vám oznamujeme, že dňa 20. 1. 2020 bol vo veku 89 rokov povolaný Pánom života a smrti do večnosti. Posledná rozlúčka sa uskutočnila v modlitebni BJB v Bratislave na Palisádach dňa 24.1.2020.

(Upravené z oznámenia smútiacej a milujúcej rodiny)

Chata Komenského v Račkovej doline

Sme vďační Pánovi za to, že môžeme pokračovať v prevádzkovaní **Chaty Komenského**, kresťanského rekreačného a konferenčného centra v Račkovej doline.
Uplynulý rok 2019 patril k jednému z najúspešnejších. Mohli sme poslúžiť skoro 3 000 hosťom. Mnoho ľudí na tomto mieste prežilo odpočinok, povzbudenie, Boží dotyk či usmernenie do ďalšieho života.
Niektorí tu našli aj nový život v Kristovi.

Naši hostia boli z rôznych cirkevných spoločenstiev, ako aj z medzidenominačných a iných kresťanských organizácií.
Pobytov sa zúčastnili aj niektoré školy v prírode, tábory, seniori, sestry, kazatelia, rôzne skupiny a jednotlivci. Organizovali sme aj rodinné oslavy. Pokračujeme v tejto službe a chceme ju aj naďalej rozvíjať.
V máji sa tu konal celosvetový kongres organizácie International Needs (IN Network), ktorej slovenská pobočka Chatu Komenského už 15 rokov prevádzkuje. Zúčastnilo sa ho 56 delegátov z 22 krajín. (foto dolu)
Z milosti Božej sa nám úspešne podarilo dokončiť rekonštrukciu posledného pol poschodia, a tak sú už všetky izby zrekonštruované. Celkové náklady na rekonštrukciu v tejto fáze boli vo výške **109 976 Eur**. Vďaka Pánovi sa nám doteraz podarilo zabezpečiť sumu **84 320 Eur**. Ďakujeme zborom aj jednotlivcom, ktorí finančne prispeli na toto dielo. Ďakujeme vám, ktorí ste sa manuálne zapojili do stavebných prác. Ďakujeme vám, ktorí sa za túto službu modlíte.

Ak by ste nás chceli v našej ďalšej službe finančne podporiť, môžete tak urobiť na účet **SK11 5600 0000 0060 1444 8030** v.s. **777** alebo **aj poukázaním 2 % zo zaplatených daní**. Príslušné tlačivá si môžete stiahnuť z našej web stránky **www.innetwork.sk.** Srdečne ďakujeme. Radi vás u nás uvítame v obnovených priestoroch.

Bližšie informácie o aktuálnosti voľných termínov vám poskytneme na tel. číslach: +421 44 5293292, +421 903 501852 alebo emailovej adrese info@rackova.sk

Text a foto obnovených priestorov budovy
Pavel Šinko

Prosíme o 2 % z vašich daní pre výstavbu Domova dôchodcov v Bernolákove.

Ďakujeme všetkým, ktorí ste už v minulom roku prispeli svojimi 2 % z daní na diakoniu, ako aj na spustenie projektu Domova dôchodcov v Bernolákove, ktorý je tak veľmi potrebný. Prosím, využite aj tento rok príležitosť poskytnúť vaše 2 % pre dobrú vec a oznámte to aj svojim priateľom a známym. Do vyhlásenia o poukázaní 2 % zo zaplatenej dane z príjmov uveďte nasledovné údaje o prijímateľovi:
Obchodné meno, názov:
Diakonické združenie RODINA
Sídlo: **Poštová 57, 90027 Bernolákovo**
Právna forma: **občianske združenie**
IČO: **30842956**
Tlačivá aj daňové priznania si môžete stiahnuť z internetových stránok:
DVEPERCENTA.SK /**Dve percentá z daní 2019 – tlačivá pre vaše 2 % z dane** / Vyhľadávač neziskových organizácií – stiahnite si formuláre pre dve percentá... Vyplnené tlačivá musíte odovzdať na Vašom daňovom úrade. Ak by ste chceli priamo venovať svoje financie na tento projekt, číslo účtu je:
IBAN SK 445200 0000 0000 1313 6847
variabilný symbol 1111.

Vrelá vďaka za Vaše rozhodnutie aj za modlitebnú podporu.

Jana Makovíniová
za Výkonný výbor o.z. RODINA

Správy zo sveta

Svetová rada cirkví vydala sedem vyhlásení na podporu spravodlivosti a mieru

V siedmich verejných vyhláseniach sa výkonný výbor Svetovej rady cirkví zaoberá naliehavými otázkami, ktoré požadujú spravodlivosť a mier. Prvé vyhlásenie odkazovalo na 30. výročie Dohovoru OSN o právach dieťaťa, ktoré bolo prijaté 20. novembra 1989. Druhé vyhlásenie sa týkalo klimatickej krízy. Uvádza sa v ňom nasledovné: „Deti, mladí ľudia a dospelí verejne demonštrujú svoje pobúrenie nad nedostatočnou reakciou vlád na závažnosť tejto globálnej krízy. Čas na diskusiu sa pomaly kráti. Je čas sa zaktivizovať." Tretie vyhlásenie zopakovalo výzvu na ukončenie konfliktu v Sýrii a vyzvalo k modlitbám za mier v tejto oblasti, ktorá je už viac ako osem rokov zmietaná vojnovým konfliktom. Ďalším vyhlásením upozornili na nepokoje v Latinskej Amerike, ktoré viedli k násilným protestom a úmrtiam. V piatom vyhlásení sa uvádza, že je potrebné odstrániť absenciu štátnej príslušnosti. Tretinu svetovej populácie tvoria deti, ktoré nemajú štátnu príslušnosť, a riziko absencie štátnej príslušnosti sa často zvyšuje v súvislosti s núteným vysídlením a migráciou. Výkonný výbor vyjadril hlboké poľutovanie nad vyhlásením z 18. novembra, v ktorom vláda Spojených štátov amerických nepovažuje založenie izraelských civilných osád na Západnom brehu Jordánu za rozporné s medzinárodným právom. Posledné, siedme vyhlásenie Svetovej rady cirkví vyjadruje vážne znepokojenie nad etickými dôsledkami automatizovaných zbraní.

www.oikoumene.org

Recenzia

Štepán Smolen - **Buď, kde si.**
O múdrosti púštnych otcov a nástrahách dnešnej doby. Postoj Media, 2019, ISBN 978-80-89994-11-3

„Popri tom premýšľaní ma znovu upútala slečna za uličkou. Na kolenách mala teraz notebook a v notebooku facebook, na klávesnici časopis, v jednej ruke mobil a v druhej téglik s kávou, pričom voľnými prstami ovládala monitor na operadle pred sebou, kde si z ohromnej ponuky filmov, hudby a televíznych programov v niekoľkosekundových intervaloch vyberala zakaždým niečo nové. Dokázala po sekundách dávkovať svoju pozornosť všetkému, čo sa na ňu valilo z displejov a stránok, a predsa vyzerať neprítomne. Za pár hodín jazdy do seba nasala možno väčšie množstvo bezcenných informácií než jej prababička za celý život."

Možno trochu prehnaný obraz našej doby, ale nie nepravdivý. Či sa nám to páči, alebo nie, žijeme v nej, toto je čas, doba, vek, ktorý sme dostali k dispozícii, teraz musíme prežiť svoje životy.
A to, čo nazývame vedecko-technický pokrok ľudstva, nám nielen slúži, ale aj škodí. Staršie generácie nepociťujú vplyv sociálnych médií, internetu a informačnej presýtenosti tak ako mladí, pre mladú generáciu je to však boj, v ktorom nie je ľahké zvíťaziť. Nie je také ľahké nájsť sa v tom množstve technológií, najmä ak väčšinu z nich využívate priamo v zamestnaní. Preto je predkladaná kniha aktuálnou odpoveďou na problémy dnešnej doby. Autor výstižne kladie otázky, odpovedá, do hĺbky rozpitváva dušu človeka a to, čo sa jej stalo, aká choroba ju postihla, ako sa prejavuje a aké má následky:

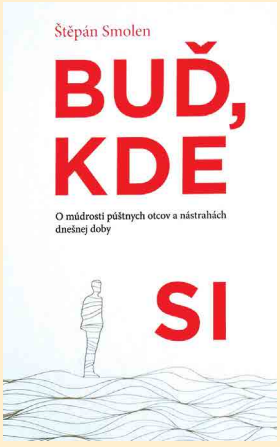

„V noci cestou späť som sa z autobusu pozeral von do tmy a myslel na to, že viac ako vekom informácií alebo internetu je naša doba vekom nestálosti: nestálosti myšlienok, miest, vzťahov a životných ciest. Ako na obrazovke preklikávame z okna do okna, preklikávame sa aj z partnera na partnera a z miesta na miesto." Mladého mnícha, ktorý sa chce stať kňazom, navštívi púštny otec Kasián a začne ho brať na výlety do minulosti. Navštívia viacerých púštnych otcov a tí učia mladého mnícha, ako byť stály v povolaní, mieste, myšlienkach, láske a v kráčaní po Božích stopách. A hoci si spočiatku nemyslí, že je na tom tak zle, a má mnoho argumentov, prečo a načo sú vymoženosti doby dobré, postupne zisťuje, že ho zasiahla viac, ako si všimol: *„Ale minúty plynuli a ja som zrazu sám seba videl ako studňu zasypanú škvarom, ktorá prestala dávať vodu. Na rozdiel od slečny nepotrebujem ani monitor, aby som bol plný črepiniek informácií, myšlienok a plánov."* Kniha postupne odpovie, čo robiť a ako možno negatívny vplyv doby zvrátiť a vyhrať, s pomocou Božou, samozrejme, veď o Neho v knihe ide. Človek by si myslel, že riešenie je radikálne, a aj je, ale odpoveď je iná, ako by sme predpokladali: *„Do akej miery opustiť tento svet, aby človek našiel stálosť? Vymeniť prácu? Rozísť sa? Odísť zo sociálnych sietí?"* Štepán Smolen a jeho knižka dávajú možno až šokujúcu odpoveď: *„Nech ti to ani nenapadne! Buď, kde si. Zostaň s tými, s ktorými si. Rob to, čo máš."* Vrelo odporúčam.

Ráchel Orvošová

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 04 2020 – ...Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom? Veľká noc	Uzávierka 10. 2. 2020
Číslo 05 2020 – ...Prečo byť spolu a nielen vedľa seba?	Uzávierka 10. 3. 2020
Číslo 06 2020 – ...Prečo viac generácií spolu?	Uzávierka 10. 4. 2020

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

POSILNENÉ SRDCE

Jarka Rečníková

Ale ja dúfam v Tvoju milosť. Nech moje srdce plesá nad Tvojou pomocou!
Spievať chcem Hospodinovi, lebo mi dobre učinil
(Žalm 13, 6).

Kto číta túto Dávidovu pieseň,
najprv sa stretáva s otázkami:
- Dokedy?
- Dokiaľ?
Takto mnohokrát volám aj ja.
Ale ten posledný verš je triumf.
Víťazstvo.
Ako hovorí iný preklad:
„Lebo je dobré, keď sa srdce posilňuje milosťou.“
Milosť –
nezaslúžená Božia láska,
dobrota,
priazeň,
pomoc,
odpustenie,
milosrdenstvo...
Úžasné.
Aj moje srdce je denne posilňované
Božou milosťou,
očisťované krvou Pána Ježiša,
napĺňané darmi Ducha Svätého.
Milosť Božia trvá každý deň...
Obnovuje sa každého rána...
A preto chcem ďakovať svojmu Bohu.
A preto chcem spievať hymny chvál...
Prijmi ich, Otče,
prosí Tvoje dieťa,
v mene Pána Ježiša.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Ján Kováč, Toma Magda, Peter Orvoš, Pavel Šinko. Foto: © Rawpixel /evanto, foto © monkographic / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.